

ΕΙΣΗΓΗΣΗ
ΣΤΟ 19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
&
ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συνάδελφοι,

Πραγματοποιούμε σήμερα το **19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ** της Ομοσπονδίας μας.

Συζητάμε για τα προβλήματα του κλάδου, εξετάζουμε την οικονομική και γενικότερη κατάσταση των εργαζομένων και της χώρας μας, την κατάσταση στο συνδικαλιστικό κίνημα, το ρόλο του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων και της ΕΕ, την πραγματικότητα που βιώνουν οι λαοί όλου του κόσμου με την προσπάθεια επιβολής της βαρβαρότητας από την ιμπεριαλιστική "νέα τάξη πραγμάτων".

Σταθμίζουμε τα θετικά και αρνητικά της δράσης μας.

Χαράζουμε τους στόχους της πάλης μας για το επόμενο διάστημα.

Από το βήμα του **19ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ** απευθύνουμε αγωνιστικό ταξικό χαιρετισμό σε όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο, σε όλους τους εργαζόμενους της πατρίδας μας, σε όλα τα συνδικάτα που στον ίδιο βηματισμό μαζί μας, αντιστέκονται στα μαύρα σχέδια κεφαλαίου και κυβερνήσεών του.

Ενώνουμε τη φωνή μας και τον αγώνα μας με όσους αντιστέκονται στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, στην τυραννία των πολυεθνικών.

Απευθύνουμε αγωνιστικό χαιρετισμό σε όλα τα κινήματα εντός και εκτός της χώρας, που αποκαλύπτουν μέσα από τη δράση τους το φρικαλέο πρόσωπο της νέας τάξης, που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των αντιπολεμικών, αντιϊμπεριαλιστικών αγώνων.

Τους διαβεβαιώνουμε ότι ο κλάδος μας, θα συνεχίσει χωρίς ταλαντεύσεις την ταξική, αγωνιστική του πορεία, θα συνεχίσει να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των αγώνων της Εργατικής Τάξης και του λαού μας, για ένα καλύτερο αύριο. Ότι το επίκαιρο σύνθημα "**ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ**" θα αποτελεί πάντα κύριο στοιχείο της δράσης του.

Συνάδελφοι,

Το Συνέδριό μας πραγματοποιείται σε μια περίοδο όξυνσης των προβλημάτων της ΕΤ. Σε μια περίοδο που η ΕΤ δέχεται την πιο έντονη

επίθεση από το κεφάλαιο το και πολιτικό του προσωπικό ενάντια στα εργασιακά ασφαλιστικά, κοινωνικά, δημοκρατικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και κατακτήσεις που επέβαλε με μακρόχρονους αιματηρούς ταξικούς αγώνες.

Οι αντεργατικοί νόμοι διαδέχονται ο ένας τον άλλο:

- Εργασιακές κατακτήσεις όπως το 8ωρο, 7ωρο και κοινωνικά δικαιώματα καταργούνται.

- Οι άνεργοι πληθαίνουν συνεχώς και τα επιδόματα ανεργίας παραμένουν σε εξευτελιστικά επίπεδα.

- Τα μεροκάματα παραμένουν κάτω από τα όρια της φτώχειας, τη στιγμή που τα φανερά κέρδη της πλουτοκρατίας αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς.

- Στο βωμό του κέρδους εκατοντάδες εργαζόμενοι κάθε χρόνο χάνουν τη ζωή τους στα κάτεργα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και ο κλάδος μας κρατάει τη θλιβερή πρωτιά.

- Οι συνταξιούχοι πεινούν.

- Οι αγρότες ξεκληρίζονται.

- Η ξеноφοβία και ο ρατσισμός θεριεύουν.

- Τα ναρκωτικά χτυπούν τη νεολαία.

- Η υγεία εμπορευματοποιείται.

- Για να εξασφαλισθεί φτηνή εργατική δύναμη στο κεφάλαιο κλείνουν το δρόμο της μόρφωσης στα παιδιά μας, περιορίζοντας τα όρια της μόρφωσης και γνώσης στα όρια των ταξικών τους επιδιώξεων.

- Οι ιδιωτικοποιήσεις, η παραχώρηση δηλαδή του φιλέτου της παραγωγικής βάσης της χώρας στην ολιγαρχία, σαν μια ακόμη μορφή ενίσχυσης της συνεχίζεται αμείωτη.

- **Τα σημάδια στο κορμί της εργατικής τάξης θα γίνουν ακόμη πιο έντονα με τη νέα επιδρομή που βρίσκεται σε εξέλιξη και έχει σαν στόχο την πλήρη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης.**

- Τα μέτρα που προωθεί και επιβάλλει η κυβέρνηση δεν είναι αποτέλεσμα κακών χειρισμών ή εκτιμήσεων, είναι συνειδητή υπόκλιση στις επιταγές των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του μονοπωλιακού κεφαλαίου και εξυπηρετούν χωρίς κανένα ενδοιασμό τη στρατηγική του επιδιώξη για τη διατήρηση του καπιταλισμού.

- Η συνολική επίθεση ενάντια σε όλο το φάσμα κατακτήσεων και δικαιωμάτων μας υπακούει πιστά στις θεωρίες του μονόδρομου της ΟΝΕ, της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, της παραγωγικότητας.

- Υπακούει πιστά στους στόχους που έχουν να κάνουν με την παραπέρα ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, με την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου, μέσα από τη μείωση του κόστους εργασίας.

- Είναι επίθεση που στόχο έχει όχι μόνο την αφαίρεση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, αλλά συνολικά την ιδεολογική πολιτική ενσωμάτωσης της Εργατικής Τάξης με το σύστημα, την οριστική της υποταγή σ' αυτό.

- Αστικά κόμματα, διαχειριστές του συστήματος,συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, υπηρετούν αυτήν την πρωταρχική επιδίωξη του κεφαλαίου, και προσπαθούν να περάσουν σε πλατειά στρώματα εργαζομένων, ότι ευθυνόμαστε όλοι για την κρίση, ότι οι πολιτικές που εφαρμόζονται και τα μέτρα που παίρνονται είναι μονόδρομος.

- Το πέραςμα στις γραμμές της εργατικής τάξης της αντίληψης της συνευθύνης, της ανάγκης θυσιών, είναι βασική τους επιλογή και την επιδιώκουν για να αποφύγουν τις κοινωνικές εντάσεις, που δημιουργεί η αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική.

- Η Ομοσπονδία μας μέσα από τη δράση της απέρριψε και αντιπάλεψε τη βρώμικη θεωρία "της ταξικής συνεργασίας", έχοντας καθαρό ότι ο αγώνας ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, ανάμεσα στους εργάτες και τους πλουτοκράτες είναι ανειρήνευτος και θα λήξει μόνο με την επικράτηση της εξουσίας της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.

Συνάδελφοι,

Μπροστά στην ολομέτωπη αντιλαϊκή επίθεση το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα άπλωσε ασπίδα προστασίας γύρω από τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, δίνει σήμερα από καλύτερες θέσεις τη μάχη, μετά τη συγκρότηση του **Πανεργατικού Αγωνιστικού Μετώπου**, για την υπεράσπιση και διεύρυνση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, δημιουργεί τις προϋποθέσεις να βρει αγωνιστική διέξοδο και προοπτική, η αγανάκτηση,η οργή και η δυσαρέσκεια των εργαζομένων.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ο λαός της πατρίδας μας , οι λαοί της Ευρώπης και όλου του πλανήτη ζούν σήμερα σε ένα αρνητικό, βάνανσο, καταπιεστικό περιβάλλον, διαπιστώνοντας με οδυνηρό τρόπο τη θετική επίδραση που ασκούσε ο σοσιαλισμός στον κόσμο.

Η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα απαλλαγμένη πια από το αντίβαρο του ισχυρού σοσιαλιστικού συστήματος επιδιώκει με κάθε τρόπο την υποταγή

και εξάλειψη κάθε δύναμης που αμφισβητεί την παγκόσμια ιμπεριαλιστική κυριαρχία.

Όταν το 1991 οι ΗΠΑ διακήρυξαν ότι θα εγκαταστήσουν μια νέα "διεθνή νέα κατάσταση", οι ανύποπτοι δεν μπορούσαν να φαντασθούν τι επρόκειτο να επακολουθήσει. ΤΩΡΑ όλα έγιναν γνωστά.

Η " νέα αυτή τάξη", η λεγόμενη "παγκοσμιοποίηση", είναι η σύγχρονη ιμπεριαλιστική οργάνωση που έχει ως σκοπό την υποταγή όλων των λαών για την εξασφάλιση και μεγιστοποίηση των κερδών του διεθνούς κεφαλαίου.

Για την επίτευξη αυτού του βάρβαρου σκοπού χρησιμοποιεί από τη μια οικονομικούς οργανισμούς, όπως η διεθνής τράπεζα και το διεθνές νομισματικό ταμείο, και από την άλλη στρατιωτικές συμμαχίες όπως το ΝΑΤΟ και ΣΕΑΤΟ που υπονομεύουν και επιτίθενται εναντίον οποιασδήποτε χώρας δεν υποτάσσεται σ'αυτή τη ληστρική "νέα τάξη πραγμάτων".

Οι διεθνείς οικονομικοί μηχανισμοί με το πρόσχημα της οικονομικής βοήθειας σε υποανάπτυκτες ή αναπτυσσόμενες χώρες επιβάλλουν σ'αυτές τέτοιους όρους ώστε να εξαναγκάζονται να παραδίδουν στις πολυεθνικές τους εθνικούς τους πόρους και τις πλουτοπαραγωγικές τους πηγές.

Οι χώρες αυτές χρεωμένες ως το λαιμό, πνιγμένες από τόκους και επιτόκια, γίνονται έρμαιο των ιμπεριαλιστικών τρωκτικών.

Από την άλλη μεριά οι στρατιωτικές συμμαχίες είναι έτοιμες να συντρίψουν κάθε λαό που θα αντιταχθεί στις ληστρικές αυτές ρυθμίσεις και θα υπερασπισθεί τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

Την τελευταία δεκαετία οι λαοί όλου του κόσμου αντικρίζουν με οργή τις πρωτοφανείς στην ιστορία της ανθρωπότητας βαρβαρότητες του ιμπεριαλισμού.

Ο πόλεμος του κόλπου, οι σφαγές της Σομαλίας, οι βομβαρδισμοί της ΛΙΒΥΗΣ, του ΣΟΥΔΑΝ, του ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ, η συνέχιση των βομβαρδισμών στο ΙΡΑΚ και το αποκορύφωμα της εγκληματικής ιμπεριαλιστικής δραστηριότητας, ο πόλεμος κατά της Γιουγκοσλαβίας, δείχνουν την τραγική πραγματικότητα που βιώνουν σήμερα οι λαοί όλου του κόσμου.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις ταυτίστηκαν και ταυτίζονται απόλυτα με το ΝΑΤΟ και την πολιτική του.

Το έγκλημα κατά της Γιουγκοσλαβίας φέρει τη σφραγίδα και υπογραφή της ελληνικής κυβέρνησης. Το άθλιο νέο στρατηγικό δόγμα της Ουάσιγκτον έχει την υπογραφή της ελληνικής κυβέρνησης.

Η χώρα μετατρέπεται ραγδαία σε επιθετική Νατοϊκή βάση.

Η Βόρεια Ελλάδα θύμιζε χώρα υπό ξένη κατοχή κατά τη διάρκεια του πολέμου και συνεχίζει να είναι έτσι.

Ο ελληνικός στρατός συμμετέχει όλο και περισσότερο σε Νατοϊκές επιχειρήσεις, τμήμα του λειτουργεί σαν δύναμη ταχείας επέμβασης του NATO. Τα εξοπλιστικά προγράμματα μαμούθ υπηρετούν κυρίως Νατοϊκές επιθετικές ανάγκες.

Η ΕΕ ετοιμάζει τον "Ευρωστρατό". Ενισχύεται το δίκτυο της καταστολής που προβάλλει μέσα από τον αντιδημοκρατικό μηχανισμό της ΣΕΝΓΚΕΝ και της Ευρωαστυνομίας.

Οι ΗΠΑ και το NATO υπαγορεύουν, χαρακτηρίζουν, ποιοί είναι τρομοκράτες και ποιοί όχι. Η ελληνική κυβέρνηση ευθυγραμμίζεται. Έτσι παρέδωσε και τον ΟΤΣΑΛΑΝ.

Με την αποδοχή της νέας δομής του NATO η κυβέρνηση σε πλήρη αρμονία με την αξιωματική αντιπολίτευση παραδίδει το Αιγαίο στην αμερικανική κυριαρχία, εκχωρεί κυριαρχικά δικαιώματα.

Πίσω από το σύνθημα "ΠΡΩΤΑ Η ΕΛΛΑΔΑ" κρύβονται τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου που διεκδικεί κομμάτι από την πίτα των Βαλκανίων. Πίσω από την ονομαζόμενη "βαλκανική πολιτική διείσδυσης" που συμμερίζονται και άλλες πολιτικές δυνάμεις κρύβονται οι φιλοδοξίες για το ρόλο του μικρού ιμπεριαλιστή στην περιοχή.

Ο λαός και η νεολαία μας, με τις μεγαλειώδεις αντιπολεμικές αντιϊμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις δήλωσε ότι, αρνείται το ρόλο του μικρού ιμπεριαλιστή.

Δεν αποδέχεται, αγωνίζεται και αντιστέκεται στην πολιτική της υποτέλειας και υποταγής.

Ο κλάδος μας, η εργατική τάξη ήταν παρόν, ήταν μπροστά στους μεγάλους συγκλονιστικούς αντιπολεμικούς αγώνες, στάθηκε με κάθε τρόπο στο πλευρό του Γιουγκοσλαβικού λαού που αντιμετώπιζε για 78 μέρες την Νατοϊκή θηριωδία, το φρικαλέο πρόσωπο της νέας ιμπεριαλιστικής τάξης.

Δηλώνουμε από το βήμα του Συνεδρίου ότι θα συνεχίσουμε πιο δυναμικά τον αγώνα κατά της ΝΑΤΟϊκής πολιτικής της κυβέρνησης και όλων όσων συμφωνούν με αυτή, θα συμπορευθούμε με τις δυνάμεις εκείνες που αντιμάχονται σήμερα και αύριο θα ανατρέψουν τη νέα ιμπεριαλιστική τάξη.

Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι παντοδύναμος, οι συσχετισμοί δυνάμεων δεν είναι αναλλοίωτοι, αυτό διδάσκει η ιστορική πείρα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Οι εργαζόμενοι βιώνουν τις επώδυνες αρνητικές συνέπειες της ένταξης και της ενσωμάτωσης της χώρας μας, της ελληνικής οικονομίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι συμφωνίες του Μάαστριχτ, του Άμστερνταμ, η "Λευκή Βίβλος" αποτελούν στρατηγικές επιλογές των μονοπωλίων, υπηρετούν την ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών, την αύξηση των κερδών και την ισχυροποίηση της θέσης της πλουτοκρατίας.

Από τις λεγόμενες "εθνικές επιτυχίες" που φέρνουν τις σφραγίδες των ΠΑΣΟΚ -ΝΔ -ΣΥΝ, από τον ψευδεπίγραφο "εθνικό στόχο" της ένταξης στην ΟΝΕ και τα προγράμματα σύγκλισης, οι μόνοι ωφελημένοι είναι οι ιμπεριαλιστές, οι πολυεθνικές, το ντόπιο κεφάλαιο.

Οι "καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις", οι ιδιωτικοποιήσεις, οι συγχωνεύσεις, οι ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, οι αντιδραστικές αλλαγές στην παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, αποτελούν την αιχμή του δόρατος της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που έχει σαν στόχο την ενίσχυση της συγκέντρωσης, συγκεντρωποίησης του κεφαλαίου.

Εκτινάχθηκαν στα ύψη τα κέρδη της πλουτοκρατίας, αυξήθηκε η υπεραξία, η απλήρωτη εργασία, εντάθηκε ο βαθμός εκμετάλλευσης της ΕΤ.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΣΕΒ τα κέρδη των μεγάλων βιομηχανικών επιχειρήσεων αυξήθηκαν τα τελευταία 7 χρόνια κατά 2500%, θέρισαν τα κέρδη των εφοπλιστών, των τραπεζιτών, των κατασκευαστικών εταιρειών.

Με βάση τα στοιχεία της EUROSTAT, της επίσημης στατιστικής υπηρεσίας της ΕΕ, η Ελλάδα αποτελεί παράδεισο για το μεγάλο κεφάλαιο.

Αυτή είναι η μία όψη της πραγματικότητας.

Στην άλλη όψη της βρίσκουμε και την απάντηση στο ερώτημα:

Πως είναι δυνατό στη φτωχότερη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που και αυτό με στοιχεία της EUROSTAT αποδεικνύεται, στη χώρα με τα μεγαλύτερα οικονομικά προβλήματα, τέτοια εκρηκτικά κέρδη;

Η απάντηση είναι ότι ο παράδεισος του κεφαλαίου κατασκευάστηκε, συντηρείται και μεγαλώνει από την εκμετάλλευση της Εργατικής Τάξης.

Την ώρα που τα κέρδη των καπιταλιστών εκτινάσσονται στα ύψη, οι έλληνες εργαζόμενοι γνωρίζουν τη μεγαλύτερη μείωση του εισοδήματός τους (το βιοτικό επίπεδο του 78% των ελλήνων μισθωτών βρίσκεται σήμερα στο επίπεδο του 1983, ενώ το 20% είναι ριγμένο κάτω από τα επίσημα όρια της φτώχειας), όπως γνωρίζουν, τους υψηλότερους ρυθμούς αύξησης της ανεργίας και μία άνευ προηγουμένου επίθεση κατά εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Με βάση πάλι την έκθεση της Ευρωπαϊκής στατιστικής υπηρεσίας παρατηρείται άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας, αλλά και μεγάλη

μείωση του κόστους εργασίας, μείωση της εργατικής δύναμης, χειροτέρευση της κατάστασης της ΕΤ.

Δηλαδή οι έλληνες εργαζόμενοι παράγουν κάθε μέρα όλο και περισσότερο και αμείβονται κάθε μέρα όλο και λιγότερο.

Η ανάλυση των στοιχείων απλώς καταγράφει τις βαθιές αντιθέσεις που σηματοδεύουν την ελληνική κοινωνία, στην πορεία προς την ΟΝΕ.

Αντιθέσεις οι οποίες γίνονται όλο και περισσότερο ακραίες, καθώς προχωρούν σαν χιονοστιβάδα οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις.

Όμως το θέμα είναι όχι μόνο να αποκαλύπτουμε μια εφιαλτική πραγματικότητα, αλλά και να δημιουργούμε και προϋποθέσεις για την ανατροπή της.

Οι εργαζόμενοι έχουμε τη δύναμη ν'αλλάξουμε την πορεία των πραγμάτων προς τη δική μας ρότα.

Μια τέτοια στόχευση θα εκπληρωθεί όταν μέσα από την αντιμονοπωλιακή, αντιϊμπεριαλιστική συσπείρωση, μέσα από τους αγώνες για υπεράσπιση και διεύρυνση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, από το πολιτικό ποιοτικό τους ανέβασμα, όλο και μεγαλύτερα τμήματα της Εργατικής Τάξης συνειδητοποιούν την αναγκαιότητα της ταξικής πάλης, την αναγκαιότητα της πάλης για τη δημιουργία πολιτικών προϋποθέσεων για μια ανάπτυξη προς όφελός τους και όχι προς όφελος του κεφαλαίου.

Να συνειδητοποιούν ότι το ξεμαδέρωμα της πολιτικής που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου απαιτεί μαζί με την εργατική ενότητα δράσης, τη συμμαχία με τα άλλα λαϊκά στρώματα, σε ένα λαϊκό μέτωπο πάλης, που να συμβάλλει στο άνοιγμα του δρόμου, για κοινωνική πρόοδο, για την προς τα μπρος πορεία του τόπου και του λαού, για το πέρασμα της εξουσίας στην εργατική τάξη και τους συμμάχους της, που το συμφέρον τους βρίσκεται στο σοσιαλισμό, για μια λαϊκή εξουσία, τη μόνη ικανή να εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας που θα έχει σαν αποστολή της το ανέβασμα της λαϊκής ευημερίας σε υψηλά επίπεδα και θα στηρίζεται:

Στην κρατική ιδιοκτησία των βασικών μέσων παραγωγής και των πλουτοπαραγωγικών πηγών.

Στον κεντρικό σχεδιασμό και τον εργατικό κοινωνικό έλεγχο.

Στην ανάπτυξη αγροτικής συνεταιριστικής παραγωγής.

Στην προστασία της εγχώριας παραγωγής από την ασύδοτη διείσδυση των μονοπωλίων και προώθηση των εμπορικών συναλλαγών στη βάση του αμοιβαίου οφέλους.

Στο αποκλειστικά δημόσιο και ενιαίο σύστημα παιδείας, υγείας, ασφάλισης, πρόνοιας.

Την ανάπτυξη των ημιαστικών περιοχών και την αναβάθμιση της ζώης της υπαίθρου κλπ.

Η ΑΝΕΡΓΙΑ

Η ανεργία στην Ευρωπαϊκή Ένωση παραμένει στα γνωστά υψηλά ποσοστά παρά την "ανάκαμψη" των οικονομιών, ανάκαμψη που σημαίνει "υπερανάκαμψη" των κερδών του κεφαλαίου. Η φτώχεια των μισθωτών εργαζομένων αυξάνει ραγδαία με εντυπωσιακή αύξηση της μερικής απασχόλησης και των συμβάσεων ορισμένου χρόνου.

Με βάση τα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Υπηρεσίας, από τα 150.000.000 "εργάσιμης ηλικίας" που καταγράφει. Τα 25.400.000 (17%) είναι εργαζόμενοι μερικής απασχόλησης, τα 11.100.000 (12%) είναι εργαζόμενοι με συμβάσεις ορισμένου χρόνου.

Οι άνεργοι είναι 18.100.000 (10%) εκ των οποίων τα 8.800.000 είναι "άνεργοι διαρκείας".

Στοιχεία πάλι της "EUROSTAT" δείχνουν ότι η ανεργία στην Ελλάδα αυξάνεται με ταχύτερους ρυθμούς από όλη την Ευρώπη .

Ήδη το επίσημο ποσοστό υπολογίζεται σε 13%, ενώ διατυπώνονται σοβαρές ενστάσεις για το κατά πόσο αυτά τα ποσοστά αποτυπώνουν την πραγματική εικόνα.

Πάλι από την "EUROSTAT" το ποσοστό ανεργίας στην Ελλάδα προσδιορίζεται στο 25% αν συνυπολογιστεί η υποαπασχόληση.

Στην ανεργία των νέων η Ελλάδα πρωτοστατεί. Με βάση τα στοιχεία σε σύνολο 205 ευρωπαϊκών περιοχών, οι τέσσερις από τις έξι περιοχές είναι ελληνικές. Η ανεργία της Νεολαίας στην Ελλάδα εκτινάχθηκε τα τελευταία χρόνια στο 35%.

Γίνεται ολοφάνερο, ότι ο καπιταλισμός εκτός από τα υπερκέρδη για το μεγάλο κεφάλαιο, παράγει και ανέργους.

Η ανεργία είναι σύμφυτη με το σύστημα αυτό, αλλά και απαραίτητη για την αναπαραγωγή του.

Αρκεί, όπως επισημαίνουν οι απολογητές του συστήματος να κινείται κάτω από τα "όρια ασφαλείας".

Το ανησυχητικό γι αυτούς είναι ότι τα όρια έχουν από καιρό ξεπεραστεί στις χώρες της ΕΕ και στην Ελλάδα.

Οι πολυεθνικές επιχειρήσεις και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι, αισθάνονται ήδη την καυτή ανάσα των εκατομμυρίων ανέργων, αισθάνονται

την απειλή που συνιστά η προοπτική μιας εξέγερσης ανέργων και εργαζομένων.

Γι αυτό και προσπαθούν να μετριάσουν τις όποιες επιπτώσεις από την αύξηση της ανεργίας, επιχειρώντας να την μοιράσουν με μέτρα σαν αυτά που προωθεί και η ελληνική κυβέρνηση, όπως η κατάργηση του δώρου, των συλλογικών συμβάσεων, η επέκταση της μερικής απασχόλησης κλπ.

Υπολογίζουν ότι αν μοιράσουν την ανεργία σε μικρότερα "μερίδια" και σε περισσότερους, θα οδηγηθεί σε εκτόνωση η κατάσταση.

Η κοινωνική μάλιστα της ανεργίας είναι γέννημα θρέμμα του καπιταλισμού. Αυτή είναι η αλήθεια που προσπαθούν να κρύψουν οι διαχειριστές του συστήματος.

Τεράστια κεφάλαια συγκεντρώνονται στα χέρια της πλουτοκρατίας. Αυξάνει η υπερεκμετάλλευση, η φτώχεια.

Η επιστημονικοτεχνική πρόοδος χρησιμοποιείται για τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών ενάντια στους εργάτες. Χιλιάδες εκατομμύρια εργαζόμενοι μένουν άνεργοι. Οι συγχωνεύσεις και ιδιωτικοποιήσεις επιχειρήσεων συνοδεύονται από μαζικές απολύσεις.

Τα πολυεθνικά και ντόπια μεγαθήρια εκτοπίζουν και ενσωματώνουν επιχειρήσεις, πλήθος μικρομεσαίων παραγωγικών μονάδων κλείνουν.

Η πλημμύρα των εισαγωγών παρασέρνει την εγχώρια παραγωγή. Χάνονται χιλιάδες θέσεις απασχόλησης.

Οι μικρομεσαίοι αγρότες ξεκληρίζονται, η αγροτική παραγωγή συγκεντρώνεται σε λίγα χέρια.

Τα κόμματα του κεφαλαίου και τα δεκανίκια τους συμφωνούν και προωθούν προγράμματα ψευτοαπασχόλησης.

Η αναποτελεσματικότητα των προγραμμάτων "κατάρτισης" και "απασχόλησης" αποδεικνύεται από τη συνεχή αύξηση της ανεργίας.

Οι επιχειρηματίες πριμοδοτούνται με χιλιάδες δις που προέρχονται από τον ιδρώτα των εργαζομένων και χιλιάδες δις θα καρπωθούν ακόμη, αν περάσουν τα σχέδια της κυβέρνησης για παράδοση της υποδομής του ΟΑΕΔ και των οικονομικών του, στα τρωκτικά των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Οι "απασχολήσιμοι" δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί, για μικρό χρονικό διάστημα και μετά ξαναμπαίνουν στις μαύρες λίστες της ανεργίας.

Το πρόβλημα της ανεργίας δεν είναι τεχνικό, οργανωτικό, είναι βαθειά πολιτικό πρόβλημα, είναι αναπόσπαστο από τον καπιταλισμό και μόνο με την ανατροπή του μπορεί να αντιμετωπισθεί ριζικά και οριστικά ως την εξάλειψή του.

Η ανεργία εξαλείφθηκε από τα πρώτα χρόνια της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στη Σοβιετική Ένωση και τις άλλες σοσιαλιστικές

χώρες. Αυτό το ιστορικό επίτευγμα αποσιωπά σκόπιμα η αντισοσιαλιστική προπαγάνδα.

Οι προτάσεις του ταξικού σκ, οι προτάσεις μας, για την αντιμετώπιση της ανεργίας, τη σταθερή απασχόληση, έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη σημερινή πολιτική και τους εκφραστές της, με όλους αυτούς που υιοθετούν την οικονομία της αγοράς, την κυριαρχία της άρχουσας τάξης της χώρας μας, των μονοπωλίων, τη συνθήκη του Μάαστριχτ και τη "Λευκή Βίβλο" των πολυεθνικών.

Η υλοποίηση των θέσεων του ταξικού σκ δε μπορεί να έρθει από τη μια στιγμή στην άλλη, προϋποθέτει την ανάπτυξη ταξικών, πολιτικοποιημένων αγώνων. Μέσα απ' αυτούς τους αγώνες που όλο και μεγαλύτερα τμήματα των εργαζομένων θα κατανοούν ότι καμιά κυβέρνηση, καμιά πολιτική, δεν μπορεί να είναι φιλολαϊκή αν δεν εγγυάται το δικαίωμα της εργασίας, η ΕΤ θα μπαίνει δυνατά στο προσκήνιο των πολιτικών εξελίξεων, θα απαιτεί και θα επιβάλλει μια άλλη πολιτική για την απασχόληση, με ενδεικτικά της στοιχεία.

- Την προγραμματισμένη αξιοποίηση των φυσικών εργασιακών πόρων, με αναδιάρθρωση και αναθέμανση των επενδύσεων σε δυναμικούς κλάδους, ειδικότερα του δημοσίου τομέα.

- Επιστροφή των ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων στο λαό.

- Εφαρμογή κλαδικών προγραμμάτων με ιδιαίτερο βάρος στη βιομηχανία, στις μεταφορές - επικοινωνίες.

- Εκτέλεση κοινωνικών προγραμμάτων υγείας, παιδείας, κατοικίας κλπ.

Η πάλη μας για την επιβολή αυτού του στόχου δεν πρέπει να είναι ξεκομμένη, πρέπει να συμβαδίζει και να ενισχύεται από την απαίτησή μας για εξάλειψη αιτίων που οδηγούν στην αδυναμία απόκτησης στέγης από εργάτες, εργαζόμενους, λαϊκά στρώματα και δημιουργούν όξυνση της ανεργίας και υποαπασχόληση στον κλάδο όπως:

- Οι απανωτές αυξήσεις των αντικειμενικών αξιών ακινήτων.

- Η εκρηκτική αύξηση της αξίας γης.

- Η ανελέητη αύξηση των οικοδομικών υλικών.

Όπως ΠΡΕΠΕΙ να ενισχύεται η απαίτησή μας για άμεσα μέτρα προστασίας των ανέργων όπως:

- Την επιδότηση όλων των ανέργων στο 80% του ημερομισθίου μέχρι να βρούν δουλειά,

- Επιδότηση των νέων που εισέρχονται στην παραγωγή και δεν βρίσκουν δουλειά, ο χρόνος ανεργίας να θεωρείται χρόνος ασφάλισης, να διασφαλίζεται κάθε κοινωνικό δικαίωμα και παροχή.

- Αποφασιστική αντιμετώπιση των απολύσεων, απαγόρευση απόλυσης σε όσους μπαίνουν στην τελευταία πενταετία πριν την συνταξιοδότηση.
- Καθιέρωση του 35ωρου με νομοθετική γενικευμένη εφαρμογή (7ωρες την ημέρα , 5 μέρες τη βδομάδα), με βελτίωση των αποδοχών,
- Κατάργηση της υπερεργασίας, δραστική μείωση (μηδενισμό) των πρόσκαιρων θέσεων απασχόλησης και την κάλυψη των αναγκών με μόνιμο προσωπικό,
- Υπεράσπιση του θεσμού των ΣΣ Εργασίας, κατάργηση των αντεργατικών νόμων που καταργούν το 8ωρο-7ωρο και καθιερώνουν ελαστικές εργασιακές σχέσεις,
- Αντιμετώπιση του προβλήματος της "μαύρης ανασφάλιστης εργασίας" ελλήνων και ξένων εργατών, ίση αμοιβή για ίση εργασία, ίσα δικαιώματα στους αλλοδαπούς εργάτες.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Συνάδελφοι,

Η κοινωνική ασφάλιση αποτέλεσε και αποτελεί ένα από τα βασικά μέτωπα πάλης των εργαζομένων.

Σήμερα ιδιαίτερα, που η γενικευμένη επίθεση κεφαλαίου και κυβερνήσεων προωθεί κατά τον πιο βίαιο τρόπο την ανατροπή του ασφαλιστικού συστήματος, επιδιώκοντας το όποιο λεγόμενο "**κοινωνικό κράτος**" να αποτελέσει παρελθόν , η πάλη των εργαζομένων για την υπεράσπιση της Κοινωνικής Ασφάλισης πρέπει να πάρει πιο έντονα χαρακτηριστικά, πρέπει να ενισχυθούν οι γραμμές του Αγώνα. Οι ταξικές δυνάμεις που πιστεύουν και το αποδεικνύουν στην πράξη ότι το κεφάλαιο και οι κάθε λογής πολιτικοί του εκφραστές δεν είναι ανίκητοι, πρέπει να ενισχυθούν, να διευρυνθούν.

Συνάδελφοι,

Η κυβέρνηση προκειμένου να προετοιμάσει το έδαφος για τη λήψη των νέων αντιασφαλιστικών μέτρων προπαγανδίζει τη ζοφερή εικόνα που υπάρχει στα ταμεία και ότι κάποιος πρέπει να πληρώσει το μάρμαρο για τη σωτηρία της Κοινωνικής Ασφάλισης και αυτοί βέβαια θα είναι όπως πάντα οι εργαζόμενοι και όχι οι προϊστάμενοι και καθοδηγητές στην αντεργατική της πορεία που δεν είναι άλλοι από τους ανθρώπους του χρήματος που χρόνια τώρα κλέβουν το ΙΚΑ και σήμερα θεωρούν ότι ήρθε η ώρα διάλυσης της ΚΑ και η μετατροπή της σε μία νέα γι αυτούς κερδοφόρα επιχείρηση.

Στη χώρα μας, οι πολιτικοκοινωνικές δυνάμεις που κυβερνούν τα τελευταία χρόνια, παρόλο που ευθύνονται οι ίδιες για την κρίση στην κοινωνική ασφάλιση, αξιοποιούν τα ελλείμματα για να επιβάλλουν νεοσυντηρητικές, αντιλαϊκές επιλογές.

Αν γυρίσουμε πίσω, στα τελευταία 15 κυρίως χρόνια, θα δούμε ότι η κοινωνική απανθρωπιά και του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ χαρακτηρίζεται από τα ίδια και απaráλλακτα στοιχεία, που συγκλίνουν όλα στον στόχο της βίαιης περιθωριοποίησης μεγάλων τμημάτων των εργαζομένων και στην αύξηση της ασυδοσίας και των προνομίων της οικονομικής ολιγαρχίας.

Μετά την ανατροπή του σοσιαλιστικού συστήματος στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και την υποχώρηση του επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη, στο όνομα της "νέας τάξης πραγμάτων" η άρχουσα τάξη άρχισε να αμφισβητεί όλες τις εργατικές κοινωνικές κατακτήσεις των εργαζομένων.

Το σύνθημα "όποιος θέλει κοινωνικές υπηρεσίες πρέπει να πληρώνει" έγινε σημαία των κυβερνήσεων από το 1991 και μετά.

Η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης και του δημοσίου συστήματος υγείας γίνεται με μελετημένες κινήσεις.

Κινήσεις που έχουν στόχο τη μεταφορά τεράστιων κονδυλίων στον ιδιωτικό τομέα, ο οποίος συνεχίζει να επενδύει τεράστια ποσά στους τομείς αυτούς.

ΠΑΣΟΚ και ΝΔ με τα γνωστά στερεότυπα για "ώρα μηδέν στην ΚΑ", χρεωκοπία των ταμείων", "ανάγκη εκσυγχρονισμού του συστήματος της ΚΑ", προσπαθούν ν' αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους, να κρύψουν την πραγματική αλήθεια ότι η πολιτική που εφαρμόζουν στην ΚΑ είναι η στυγνή νεοσυντηρητική επιλογή μείωσης των Κοινωνικών δαπανών του κράτους και των κοινωνικών επιβαρύνσεων των επιχειρήσεων στον τομέα της Κοινωνικής Ασφάλισης στη βάση της υλοποίησης των κατευθύνσεων της "Λευκής Βίβλου", των πολυεθνικών, του ΟΟΣΑ και του ΔΝΤ.

Η αντιασφαλιστική επίθεση είναι διάρκειας.

Στο πενταετές πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ 1988-92 προβλέπονταν δραστική μείωση των συντάξεων, αύξηση ορίων συνταξιοδότησης, αλλαγή τρόπου υπολογισμού των συντάξεων κλπ.

Με το νόμο 1759/88 καταργήθηκαν οι προσωρινές συντάξεις αναπηρίας ΙΚΑ.

Ακολούθησαν οι αντιασφαλιστικοί νόμοι 1902/90- 1976/91 - 2084/92, που μετέτρεψαν τις αναπηρικές συντάξεις των νέων αναπήρων σε βοηθήματα και επέφεραν δραματική μείωση στα κατώτερα όρια συντάξεων, τα κατώτερα ημερομίσθια συντάξεων γήρατος, αναπηρίας από

20 ΗΑΕ μετά την αποσύνδεση το 1990 έπεσαν σε πραγματικές τιμές στα 15,3 το 1999 με αποτέλεσμα ο καθένας συνταξιούχος να χάσει 1.652.000 δρχ.

Επίσης πρόβλεψαν αυξήσεις στα όρια συνταξιοδότησης, στο χρόνο ασφάλισης και στις εισφορές, όπως και τον υπολογισμό των συντάξεων του ΙΚΑ με βάση τις αποδοχές της τελευταίας πενταετίας, αντί διετίας και επέβαλαν για τους νεοασφαλισμένους από 1-1-1993 ένα καθεστώς - έκτρωμα που εκτός από την αύξηση ορίων συνταξιοδότησης προβλέπει συντάξεις κάτω του 1/2 των συντάξεων που καταβάλλονται σήμερα.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν κατέργησε τους αντιασφαλιστικούς νόμους όπως είχε δεσμευτεί, αλλά τους χρησιμοποιεί σαν βασικό εργαλείο στην αντεργατική της πορεία, βαθεία πιστή στις εντολές της ΕΕ των πολυεθνικών πήρε ξανά τη σκυτάλη των αντιασφαλιστικών μέτρων και με τον Νόμο 1676/99 και στο όνομα της ισότητας των δύο φύλων, περιόρισε τις συντάξεις χηρείας στο 50% της σύνταξης του θανόντος ασφαλισμένου.

Βέβαια δεν έλειψαν και πειρατικές προσθήκες και τροπολογίες σε νόμους, που περιόρισαν ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, όπως για τον κλάδο, η μείωση των συντελεστών για τις οικοδομικές εργασίες σε 1-1,35 από 1-1,50, η συρρίκνωση της ασφάλισης στο 50% του συντελεστή στις αγροτικές περιοχές, όπως και στις αγροτουριστικές εγκαταστάσεις.

Σήμερα όμως αυτό που βιάζεται να προωθήσει η κυβέρνηση και πιέζουν οι Βρυξέλλες, είναι το ξεκαθάρισμα του τοπίου στον τομέα της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Το πως θα γίνει αυτό, ήδη έχει τεθεί από τους αρμόδιους οι οποίοι προπαγανδίζουν και προβάλλουν το δήθεν κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα, τύπου Χιλής.

Το έκτρωμα δηλαδή που εκπονήθηκε από το ΔΝΤ με στόχο την ενίσχυση των πολυεθνικών ασφαλιστικών εταιρειών και το οποίο προβλέπει αντί για σύνταξη, ένα ποσό στα όρια της ελεημοσύνης, το οποίο μπορεί να συμπληρωθεί στη λεγόμενη ανταποδοτική βάση και στην ιδιωτική ασφάλιση.

Το μέγεθος του κτυπήματος στην ΚΑ που θα επιχειρηθεί και αν αυτό περάσει, δεν είναι καθόλου υπερβολή να πούμε ότι, σημαίνει το τέλος της ΚΑ.

Η ΝΔ είχε υποστηρίξει ότι με τους αντιασφαλιστικούς νόμους προχώρησε σε μια πρώτη φάση "αναμόρφωσης του ασφαλιστικού συστήματος" και ότι αργότερα θα ακολουθούσε η δεύτερη φάση.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σήμερα προχωρά σ' αυτή τη δεύτερη φάση.

Το καθεστώς - έκτρωμα για τους νέους ασφαλισμένους δεν αποδίδει άμεσα αυτό που επιδιώκει, αφού οι πρώτοι συνταξιούχοι αυτού του καθεστώτος θα έρθουν μετά το 2020.

Η κυβέρνηση όμως θέλει και μάλιστα γρήγορα, μείωση των επιχορηγήσεων του κρατικού προϋπολογισμού, νέες μειώσεις στις εισφορές εργοδοτών και διαχείριση πόρων της ΚΑ από το κεφάλαιο, όπως επιτάσει η "Λευκή Βίβλος".

Στόχος της κυβέρνησης είναι η επέκταση, γενίκευση, σε όλους τους εργαζόμενους, του καθεστώτος που επιβλήθηκε για τους νέους ασφαλισμένους, που σήμερα ανέρχονται στις 600.000.

Το καθεστώς των νέων ασφαλισμένων ως γνωστό προβλέπει, όριο συνταξιοδότησης στα 65 για άνδρες και γυναίκες, βάση υπολογισμού της σύνταξης τις αποδοχές της τελευταίας πενταετίας, κατώτερα όρια σύνταξης στο 50% των σημερινών συντάξεων.

Μία απλή επέκταση του καθεστώτος των νέων δεν θεωρείται αρκετή.

Τα πυρά τους επικεντρώνονται τώρα στην κατάργηση των βαρέων και ανθυγιεινών, που και αυτά το καθεστώς των νέων τα έχει διατηρήσει.

Οι προτάσεις της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, να συνταξιοδοτούνται όσοι απασχολούνται σε εργασίες με επαγγελματικό κίνδυνο, με βάση ιατρικά κριτήρια, είναι ένα επιπλέον άλλοθι για την αντικοινωνική πολιτική της κυβέρνησης.

Με την κατάργηση των ΒΑΕ, η κυβέρνηση επιδιώκει και νέο μπαξίσι στους επιχειρηματίες, με την απαλλαγή τους από τις σχετικές πρόσθετες εισφορές (450 δις θα είναι οι απώλειες του ΙΚΑ για την πρώτη πενταετία και από αυτά τα 200 δις θα χαριστούν στους εργοδότες).

Ενώ, αντί να υπάρχει μείωση των ορίων συνταξιοδότησης, που θα δημιουργούσε και καινούργιες θέσεις εργασίας, ο χρόνος της ζωής του εργάτη μετατρέπεται σε διαθέσιμο χρόνο εργασίας, για την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου.

Επίσης η κυβέρνηση προσανατολίζεται σε αλλαγή της βάσης υπολογισμού της σύνταξης από τις αποδοχές πενταετίας, στις αποδοχές δεκαετίας, στην κατάργηση των επιδομάτων για παιδιά, όπως και σε επανεξέταση των αναπηρικών συντάξεων.

Πριν από την επιχείρηση πλήρους διάλυσης της Κοινωνικής Ασφάλισης έχει προηγηθεί από την κυβέρνηση "το τζογάρισμα της περιουσίας του ΙΚΑ στο Χρηματιστήριο" που βάζει σε άμεσο κίνδυνο την ύπαρξη του Ιδρύματος, τη διασφάλιση της σύνταξης και περίθαλψης 6,5 εκατομμυρίων άμεσα και έμμεσα ασφαλισμένων και 850.000 συνταξιούχων.

Από τα παραπάνω γίνεται καθαρό ότι το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του θέλουν να τελειώσουν με το σημερινό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, αυτό που στην ουσία έχει απομείνει μετά τις συνεχείς επιχειρήσεις "αναμόρφωσης".

Προσπαθούν να οικοδομήσουν ένα καινούργιο μοντέλο που οδηγεί στην πλήρη εξαθλίωση εργαζομένων και συνταξιούχων, συγχρόνως δε με αυτή τους την προσπάθεια επιδιώκουν απ'τη μια, την αύξηση των κερδών των καπιταλιστών και από την άλλη να βάλουν τους εργαζόμενους στην πύρινη τανάλια της ιδιωτικής ασφάλισης.

Χαρακτηριστικό στοιχείο της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής είναι οι αντιδραστικές αλλαγές στον κρίσιμο τομέα της υγείας που προωθούνται με την απατηλή ταμπέλα της δήθεν "υγείας για τον πολίτη". Πρέπει να αντιδράσουμε αποφασιστικά ενάντια στην ανατροπή του δημοσίου συστήματος υγείας. Πρέπει να αντιταχθούμε ακόμα πιο οργανωμένα στη μετατροπή των δημοσίων νοσοκομείων σε "φτωχοκομεία", στη δημιουργία του "Όργανισμού Διαχείρισης Πόρων Υγείας (ΟΔΠΥ)" του νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου που προορίζεται για τη συγκέντρωση και διαχείριση πόρων υγείας των ασφαλιστικών ταμείων, σύμφωνα με τα κριτήρια της "ελεύθερης αγοράς".

Το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και ο κλάδος μας έχουν διατυπώσει επανειλημμένα τις θέσεις τους για την υπεράσπιση, αλλά και τη βελτίωση της Κοινωνικής Ασφάλισης, υγείας, μαζί με την καμπάνα του κινδύνου που πρέπει να κτυπήσουμε όσο πιο δυνατά μπορούμε, για την ενίσχυση των γραμμών του αγώνα μας, πρέπει παράλληλα να προβάλλουμε και τις θέσεις μας, τις προτάσεις μας, την απαίτησή μας.

Συγκεκριμένα:

- Παλεύουμε για την ανάπτυξη σύγχρονου, αποκλειστικά δημόσιου συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, υγείας που να καλύπτει τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους, τους άνεργους και τους ξένους εργάτες,

- Κατηγορηματικά υποστηρίζουμε ότι ο χαρακτήρας της ασφάλισης πρέπει να είναι κοινωνικός, δημόσιος και υποχρεωτικός και να στηρίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων σήμερα και μεταξύ των γενεών των εργαζομένων,

- Είμαστε ριζικά αντίθετοι σε κάθε προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης,

- Η κοινωνική ασφάλιση πρέπει να εξασφαλίζει στους εργαζόμενους συντάξεις, και περίθαλψη σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες,

•Απαιτούμε: Τα κατώτερα όρια των συντάξεων του ΙΚΑ να είναι ίσα με τα 20 ΗΑΕ, πέρα από τα κατώτερα όρια, να εξασφαλίζονται στους εργαζόμενους αυξημένα ποσά σύνταξης, ανάλογα με το χρόνο ασφάλισης και τις συνεισφορές στην ασφάλιση, συγκεκριμένα για οικοδόμους και λατόμους, κλιμάκωση της σύνταξης μετά τα 4050 σε ποσοστό 3% ανά 300 ένσημα.

•Βάση υπολογισμού της σύνταξης ν'αποτελεί ο μέσος όρος όλων των αποδοχών της τελευταίας τριετίας(ημερομίσθια, επιδόματα, δώρα εορτών, επίδομα αδειάς κλπ.) και όχι κάτω των 450 ημερών ασφάλισης.Οι αποδοχές της τριετίας ν'αναπροσαρμόζονται με τις μεταβολές του τιμαριθμού.Οι αυξήσεις των συντάξεων να προσαρμόζονται στις αυξήσεις των ΣΣΕ.

•Να επαναφερθεί το σύστημα Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής των συντάξεων,

•Οι εργαζόμενοι που παθαίνουν αναπηρίες έχουν ασφαλώς ανάγκη ειδικής προστασίας και απαιτούμε να τους παρέχεται, με αναπηρία 67% και άνω πλήρης σύνταξη, με αναπηρία 50-66% τα 3/4 της σύνταξης, με αναπηρία 33-49% επίδομα αναπροσαρμογής για δύο χρόνια,

•Συνταξιοδότηση για τους άνδρες στα 60 χρόνια και τις γυναίκες στα 55. Για τα βαρεια και ανθυγιεινά οι άνδρες στα 55 και οι γυναίκες στα 50,

•Να καταργηθούν οι περιοριστικές, εξοντωτικές διατάξεις των Ν.1759/88, 1902/90, 1976/91, 2084/92, που αντιτίθενται στις πιο πάνω απαιτούμενες ρυθμίσεις, καθώς και οι διατάξεις που αφορούν τους εισερχόμενους από 1-1-93 στην παραγωγική διαδικασία,

•Να αναγνωρισθούν τα υπερ αγνώστων ένσημα,

•Να καταργηθεί το άρθρο 26 του Ν.2520,

•Να επανέλθουν οι συντελεστές για τις οικοδομικές εργασίες στο 1-1,50,

•Ο χρόνος ανεργίας και ασθένειας στο σύνολό τους να αναγνωρίζονται ως συντάξιμος χρόνος,

•Για όσους δεν συμπληρώνουν το ελάχιστο όριο συνταξιοδότησης να καθιερωθεί ο θεσμός της " Κοινωνικής σύνταξης" στο ύψος του κατώτερου ορίου σύνταξης του ΙΚΑ.Αυτή να στηρίζεται σε κρατικούς πόρους και να δίνεται από κρατικό φορέα,

•Τα φαινόμενα υπερασφάλισης, η λήψη πολλών συντάξεων μέχρι και 7-8 από μια μικρή πλειοψηφία πολυαπασχολουμένων παραγόντων, χωρίς να έχουν καταβάλει και τις αντίστοιχες εισφορές, να καταργηθούν άμεσα.

•Να καταργηθεί το αμαρτωλό ταμείο των εργατοπατέρων,

- Να υπάρξουν ουσιαστικά μέτρα για την ασφαλιστική κάλυψη των απασχολούμενων στο φασόν, με μερική απασχόληση, με μειωμένο ωράριο με συμβάσεις έργου,
- Να προβλεφθούν αυστηρές ποινικές και οικονομικές κυρώσεις, για τους εργοδότες που δεν ασφαλίζουν κανονικά τους εργαζόμενους,
- Να καταργηθούν οι εισφοροαπαλλαγές, να παταχθεί η εισφοροδιαφυγή, να εισπραχθούν οι καθυστερούμενες οφειλές, που υπολογίζονται σε 1,5 τρις, να διαγραφούν τα χρέη του ΙΚΑ,
- Να αυξηθούν οι εισφορές των εργοδοτών και η κρατική επιχορήγηση, να μειωθούν δραστικά οι εισφορές των εργαζομένων,
- Να επιστραφούν τα κλεμμένα αποθεματικά του ΙΚΑ(υπολογίζονται σε 4 τρις),
- Να ληφθούν μέτρα εκδημοκρατισμού στα ταμεία, καθιέρωσης δημοκρατικού ελέγχου και διαδικασιών διαφάνειας σε όλα τα επίπεδα της λειτουργίας τους,
- Στα Δ/Σ των ταμείων να συμμετέχουν κατά πλειοψηφία αιρετοί και ανακλητοί εκπρόσωποι εργαζομένων και συνταξιούχων.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κάθε τέσσερα λεπτά ένας εργαζόμενος πληρώνει με τη σωματική του ακεραιότητα ή με την ίδια του τη ζωή την ανυπαρξία μέτρων υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς.

Από το 1970 μέχρι σήμερα βρήκαν το θάνατο στη μάχη για το μεροκάματο πάνω από 3.300 εργαζόμενοι. Τη δραματική πρωτιά κατέχει ο κλάδος μας, αφού σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία το 50% των εργατικών ατυχημάτων συμβαίνουν κάθε χρόνο στο χώρο της Οικοδομής και των δημοσίων έργων.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που είχε παρουσιάσει ο προηγούμενος Διοικητής του ΙΚΑ μόνο το 15,8% των ελλήνων εργαζομένων απασχολείται σε χώρους που καλύπτουν οι οδηγίες για την υγιεινή και την ασφάλεια, ενώ 2 στους 3 εργαζόμενους δεν έχουν το κουράγιο να εργασθούν μέχρι την ηλικία συνταξιοδότησης λόγω επιβαρύνσεων από παράγοντες που δεν προβλέπουν οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας!

Αν σε αυτό το τελευταίο προστεθεί ότι επισήμως στη χώρα μας αγνοείται η έννοια της επαγγελματικής ασθένειας(η στατιστική βελόνα δείχνει ΜΗΔΕΝ)άν και κάθε χρόνο το ΙΚΑ συνταξιοδοτεί κατά μέσο όρο 11.000 εργαζόμενους.

Αυτή η βάρβαρη πραγματικότητα ανθεί σε ένα συγκεκριμένο σύστημα "αξιών", μέσα σε ένα συγκεκριμένο πολιτικοκοινωνικό περιβάλλον όπου η υγεία και η ζωή μας αντιμετωπίζονται ουσιαστικά ως είδος αναλώσιμο, ως "καύσιμη ύλη" για την αύξηση των κερδών των εργοδοτών.

Θεσμοί και μέτρα που επιβλήθηκαν κάτω από την πάλη μας για την προστασία της ζωής μας στους χώρους δουλειάς, έμειναν στα χαρτιά ή εκφυλίστηκαν.

Οι επιθεωρήσεις εργασίας μετατράπηκαν με ευθύνη των κυβερνήσεων του κεφαλαίου, από ανίκανες σε ανύπαρκτες.

Οι μικτές επιτροπές ελέγχου δεν λειτουργούν, είναι πλέον εικονικές, με ευθύνη της κυβέρνησης, λόγω κόστους! Κόστος για την κυβέρνηση είναι η λειτουργία των μηχανισμών ελέγχου για την προστασία της ζωής μας και της σωματικής μας ακεραιότητας στους χώρους δουλειάς.

Κόστος όμως, δεν είναι η κάθε μορφή παροχής σε δις προς τους ανθρώπους του χρήματος, για να διευρύνουν τη δράση τους και να πολλαπλασιάσουν τα κέρδη τους.

Κόστος δεν είναι, η διάθεση δις για τον εξοπλισμό και την οργάνωση των δυνάμεων καταστολής, ώστε να διαλύουν τους αγώνες των εργαζομένων και του λαϊκού κινήματος.

Αυτή η τραγική κατάσταση, αυτός ο εφιάλτης, πρέπει να σταματήσει, προτάσεις υπάρχουν και τρόπος υπάρχει.

Αρκεί να αναγνωρισθεί στην πράξη, ως ύψιστη αξία η ανθρώπινη ζωή και όχι το κέρδος της εργοδοσίας. Κανένας μας σήμερα δεν μπορεί να περιμένει την ευαισθητοποίηση της κυβέρνησης προς μία τέτοια κατεύθυνση.

Για να σταματήσει ο κίνδυνος καθημερινά να μας παραμονεύει, για να σταματήσουν οι χώροι εργασίας να είναι καθημερινά παγίδες θανάτου, ΠΡΕΠΕΙ το μεγάλο πρόβλημα που αφορά την ίδια μας τη ζωή, να μπει στην προτεραιότητα της πάλης μας.

Σημαντικά βήματα προς μια τέτοια κατεύθυνση έγιναν από το Συνδικάτο της Αθήνας. Πρέπει αυτά τα βήματα να ενισχυθούν.

Το "δεν πάει άλλο" δεν πρέπει να ακούγεται από όλους μας, σε στιγμές ενός τραγικού γεγονότος, πρέπει να συνοδεύει την καθημερινή μας πάλη.

Μόνο έτσι θα σταματήσουμε κυβέρνηση και εργοδοσία να παίζουν με τη ζωή μας. Μόνο έτσι θα επιβάλλουμε τα αιτήματά μας, όπως:

- Ενίσχυση των μηχανισμών ελέγχου στους χώρους δουλειάς,
- Ποινικές και οικονομικές κυρώσεις στους εργοδότες, που αδιαφορούν για την τήρηση των κανονισμών υγιεινής και ασφάλειας, βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή μας.

- Ουσιαστικές αρμοδιότητες στις μικτές επιτροπές ελέγχου και τα συνδικάτα.

- Να σταματούν τα έργα, όπου δεν τηρούνται οι κανονισμοί, με την υποχρέωση του εργοδότη, να αποδίδει ημερομίσθιο και ασφάλιστρο στους εργαζόμενους, μέχρι την πλήρη υλοποίηση των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας,

- Επάνδρωση των επιθεωρήσεων εργασίας και των ΚΕΠΕΚ (Κέντρα Πρόληψης Επαγγελματικού Κινδύνου) με το απαραίτητο και κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό.

ΠΑΙΔΕΙΑ

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα η μόρφωση, η γνώση με το συγκεκριμένο σε κάθε φάση της ιστορίας περιεχόμενό τους ήταν προνόμιο των λίγων, της κάθε φορά κυρίαρχης τάξης.

Στην περίοδο του καπιταλισμού, το δικαίωμα στη μόρφωση των παιδιών της Εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων, κατακτιούνται μέσα από σκληρούς ταξικούς αγώνες.

Η αστική τάξη κάνει ότι μπορεί για μια εκπαίδευση στα μέτρα των δικών της επιδιώξεων, για τη διαίωνιση του συστήματος και της κυριαρχίας της.

Σήμερα στην εποχή της "νέας τάξης πραγμάτων", κυριαρχίας της αγοράς, έρχεται το ΠΑΣΟΚ, με την περιβόητη αντιεκπαιδευτική μεταρρύθμιση, να φέρει τα εκπαιδευτικά πράγματα στα μέτρα των αναδιάρθρωσεων που επιβάλλουν τα μονοπώλια.

Οι απώτεροι στόχοι της επιχειρούμενης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, δεν μπορεί και δεν πρέπει να ιδωθούν ξεχωριστά από τη συνολική πολιτική της κυβέρνησης. Γιατί θα ήταν τουλάχιστον αφελές, αν περίμενε κάποιος, από μια πολιτική που στερεί βίαια δικαιώματα και κατακτήσεις, που απαντά με τα ΜΑΤ στους εργαζόμενους, που απαιτούν το δίκιο τους, να προσπαθεί ν' αλλάξει το εκπαιδευτικό σύστημα, με στόχο τη δημιουργία ενός ανθρώπου ικανού να εντοπίσει και να αντιπαλέψει εκείνους που υπονομεύουν τα συμφέροντά του.

Πίσω από τα μεγάλα λόγια των υποστηρικτών "της μεταρρύθμισης" κρύβεται η εφαρμογή της "Λευκής Βίβλου" στην παιδεία, το δυνάμωμα των ταξικών φραγμών στη μόρφωση, το κλείσιμο της κάθε πόρτας εισόδου στα παιδιά των εργαζομένων σ' αυτήν.

Κρύβεται, η πρόθεσή της να κτυπήσει και να διαλύσει ότι απόμεινε από τη δημόσια δωρεάν παιδεία, να απαλλάξει το κράτος από την υποχρέωσή του, να παρέχει ολοκληρωμένη μόρφωση σε όλους τους πολίτες.

Κρύβεται, ο απώτερος στόχος της για πλήρη ιδιωτικοποίηση, εμπορευματοποίηση της γνώσης. Γιατί θέλει το γιο του εργάτη να είναι εργάτης, του εργοστασιάρχη, εργοστασιάρχη, βουλευτή και υπουργό.

Οι ελπιδοφόρες και συγκλονιστικές κινητοποιήσεις των μαθητών στο τρίχρονο που πέρασε, ξεσκέπασαν την αντιλαϊκή αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης.

Οι αγώνες των μαθητών, των παιδιών μας, που αντιδρούν και αντιστέκονται στην εφαρμογή μιας πολιτικής που τους κλείνει για πάντα το δρόμο για ουσιαστική μόρφωση, παρά την επιχείρηση εκφοβισμού και τρομοκρατίας της κυβέρνησης, που δεν δίστασε να κάνει χρήση του φασιστικού εκπαιδευτικού ιδιωνύμου, απέδειξαν ότι οι αγώνες αυτοί για παιδεία που θα δημιουργεί ανθρώπους και όχι γρανάζια και ρομποτάκια του συστήματος θα έχουν συνέχεια.

Οι αγώνες για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της νέας γενιάς, του σήμερα και του αύριο του τόπου πρέπει, είναι κάλεσμα των καιρών, να πάρουν παλλαϊκό χαρακτήρα. Η εργατική τάξη, ο κλάδος μας πρέπει να μπούμε μπροστά στους αγώνες.

Να απαιτήσουμε κατάργηση των αντιεκπαιδευτικών νόμων 2525/97 και 2640/98.

Να απαιτήσουμε παιδεία για όλους, όχι όση παιδεία θέλουν οι επιχειρήσεις για τα παιδιά του λαού, αλλά όση παιδεία απαιτούν οι σύγχρονες ανάγκες και απαιτήσεις του λαού.

Για το δικαίωμα στην μόρφωση όλων των νέων χωρίς διακρίσεις σε ενιαίο 12χρονο βασικό υποχρεωτικό σχολείο, προϋπόθεση όχι μόνο των πανεπιστημιακών σπουδών, αλλά κάθε επαγγελματικής εκπαίδευσης.

ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Οι εργαζόμενοι σήμερα μπροστά στην κάλυψη των στεγαστικών τους αναγκών βρίσκουν μπροστά τους τη νεοφιλελεύθερη πολιτική που αποσκοπεί στη μείωση των κρατικών δαπανών κάθε μορφής προς τον τομέα της κατοικίας.

Νεοφιλελεύθερη και κοινωνική στεγαστική πολιτική είναι δύο εντελώς αντίθετα πράγματα και αυτό είναι αυταπόδεικτο.

Σήμερα η ανάγκη διασφάλισης των εργαζομένων απέναντι στη διαρκή ανασφάλεια που τους επιβάλλεται από το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα τους οδηγεί σε προσπάθειες συγκέντρωσης των αναγκαίων χρημάτων για αγορά κατοικίας.

Η συγκέντρωση χρημάτων που γίνεται κυρίως με τραπεζικά δάνεια, συνδέεται με την καθημερινή αγωνία της πληρωμής της δόσης, του τόκου, του ενοικίου, συνδέεται με την υπεραπασχόληση, με στέρσεις, με έναν υποβαθμισμένο συνολικά τρόπο ζωής.

Η λαϊκή κατοικία γίνεται και αυτή όπως όλα τα κοινωνικά δικαιώματα που έχει ανάγκη ο εργαζόμενος, μέσο εκμετάλλευσης.

Το στεγαστικό πρόβλημα είναι ένα από τα προβλήματα, που για τη λύση του συναντιέται το συμφέρον ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, με τα συμφέροντα της ΕΤ, αυτή η σύνθεση δημιουργεί και τις προϋποθέσεις αγωνιστικών συσπειρώσεων, με σαφείς οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους που θα πρέπει να επικεντρώνονται:

α) Στη διατύπωση μέτρων προστασίας του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων,

β) Στη διατύπωση μέτρων στεγαστικής πολιτικής που να λύνουν σε μια εξελεγκτική, πορεία το πρόβλημα της στέγης.

Η διατύπωση των προτάσεων πρέπει να συνοδεύεται από πολύμορφες κινητοποιήσεις για την υλοποίησή τους, κινητοποιήσεις που να συνδέονται με την αναγκαιότητα γενικότερων κοινωνικών πολιτικών αλλαγών αφού:

Το στεγαστικό πρόβλημα δεν είναι απλά και μόνο "μία στέγη να βάλουμε από κάτω το κεφάλι μας", αλλά είναι ταυτόχρονα και κυριαρχικά, μία στέγη μέσα σε ανθρώπινες και λειτουργικές πόλεις, μέσα σε αναπτυξιακές περιφέρειες με ψηλό επίπεδο παραγωγικών δυνάμεων, με ψηλούς ρυθμούς απασχόλησης, με ικανοποιητικές απολαβές, με σωστή παιδεία, πρόνοια, πολιτιστικό επίπεδο και ποιότητα ζωής.

Η χάραξη μιας άλλης πολιτικής, ώστε η κατοικία από άμεση μορφή εκμετάλλευσης, να γίνει δικαίωμα του λαού και υποχρέωση του κράτους, προϋποθέτει ριζικές ανατροπές στο επίπεδο εξουσίας, προϋποθέτει ανατροπές στο επίπεδο εξουσίας, προϋποθέτει ανατροπές που θα φέρουν το λαό στην εξουσία, θα αναπτύσουν τη λαϊκή οικονομία, που στο συγκεκριμένο πρόβλημα της στέγης θα στηρίζεται σε δύο βασικές πολιτικοκοινωνικές αλλαγές:

Πρώτον. Στη δημιουργία Εθνικού Στεγαστικού Φορέα και στην εθνικοποίηση αναγκαίων στρατηγικών βιομηχανιών παραγωγής οικοδομικών υλικών (τσιμέντο, σίδηρο, κλπ.).

Δεύτερον. Τη διάθεση ΔΩΡΕΑΝ ΧΡΗΣΗΣ της δημόσιας κτηματικής περιουσίας για τις οικιστικές ανάγκες του πληθυσμού, δημόσια κτηματική περιουσία που θα συμπεριλαμβάνει τα εκκλησιαστικά ακίνητα, τα ακίνητα που ανήκουν στις τράπεζες, καθώς και τα ακίνητα βιομηχανιών.

Ο αποκλειστικά δημόσιος χαρακτήρας των οργανισμών κοινής ωφέλειας (δίκτυο παροχής νερού, ηλεκτρικού, αποχέτευσης, τηλεπικοινωνιών, αερίου κλπ.), η διεύρυνση των κοινωνικών τους χαρακτηριστικών, είναι μία από τις προϋποθέσεις σωστής και φθηνής κατοικίας.

Παλεύοντας σ' αυτές τις κατευθύνσεις, το εργατικό λαϊκό κίνημα συντονισμένα επιβάλλεται να διεκδικήσει:

α) Τη μείωση κόστους παραγωγής της κατοικίας, τη μείωση φορολογικών βαρών, τον έλεγχο κερδών και τιμών σε όλο το κύκλωμα παραγωγής της οικοδομής και των κατασκευών (γης, υλικά, τιμές αγοράς, κατοικίας κλπ.).

β) Την εξασφάλιση οικονομικών δυνατοτήτων στον ΟΕΚ για συνεχή παραγωγή κατοικιών, ανάλογα με τις ανάγκες, **που να προέρχονται από**

- κονδύλια του κρατικού προϋπολογισμού

- από θεσμοθέτηση αύξησης της εργοδοτικής εισφοράς στον ΟΕΚ στο 1,5%.

- από τη μείωση των στρατιωτικών δαπανών

- από την εφαρμογή φόρου ακίνητης περιουσίας στη μεγαλοϊδιοκτησία

γ) Το δημοκρατικό τρόπο διανομής αυτών των κατοικιών,

δ) Την αλλαγή του συστήματος χρηματοδότησης της κατοικίας, με κύρια κατεύθυνση την εξυπηρέτηση αυτών που πραγματικά έχουν και τις μεγαλύτερες ανάγκες χρηματοδότησης και οι οποίοι αποκλείονται σήμερα από τα δανειοδοτικά προγράμματα.

Συγκεκριμένα:

Ο ΟΕΚ να χορηγεί στεγαστικά δάνεια με βελτίωση των όρων χορήγησης, άτοκα και στο ύψος της αγοραζόμενης κατοικίας.

Οι διάφοροι φορείς δανειοδοτικών προγραμμάτων (ΕΚΤΕ, ΑΤΕ, ΕΣΤΕ κλπ) να τροποποιήσουν τα κριτήρια καθορισμού των δικαιούχων στεγαστικής βοήθειας, ενώ παράλληλα κατάλληλες επιδοτήσεις επιτοκίων θα πρέπει να βελτιώσουν τους όρους αποπληρωμής αυτών των δανείων που θα είναι χαμηλότοκα, μακράς διάρκειας αποπληρωμής και θα αντιστοιχούν από 80% έως 100% του κόστους απόκτησης κατοικίας.

Μέτρα για τους ενοικιαστές:

• Να θεσμοθετηθεί ελάχιστος χρόνος μισθωμάτων των κατοικιών τα 3 χρόνια,

• Να ενισχυθούν τα εισοδήματα των ενοικιαστών με μειωμένα τιμολόγια ηλεκτρικού ρεύματος και τηλεφώνου,

• Να αυξηθεί η επιδότηση ενοικίου,

Για την κάλυψη αναγκών που προκύπτουν από τις ανάγκες της σπουδάζουσας νεολαίας.

Ειδικός κρατικός φορέας να προχωρήσει σε εντατικό πρόγραμμα οικοδόμησης φοιτητικών εστιών, όπου υπάρχουν ανώτατες ή άλλες σχολές μαθητείας, οι φοιτητικές εστίες να πληρούν τις σύγχρονες ανάγκες.

Παράλληλα με τα προγράμματα οικοδόμησης φοιτητικών εστιών, να θεσμοθετηθούν επιδόματα ενοικίου σε νοικοκυριά εργαζομένων, οι οποίοι μπορεί να μένουν σε ιδιόκτητα σπίτια, αλλά αναγκάζονται να νοικιάζουν διαμερίσματα για τα παιδιά τους.

Για την αντιμετώπιση έκτακτων αναγκών.

Ειδικός κρατικός φορέας να ετοιμάζει κατοικίες ποιοτικές και ασφαλείς για την αντιμετώπιση έκτακτων αναγκών, όπως αυτών που δημιουργήθηκαν από τους πρόσφατους σεισμούς, αλλά και παλαιότερα.

Τα αιτήματα της αντισεισμικής θωράκισης, της αντιπλημμυρικής υποδομής αποκτούν ιδιαίτερη σημασία.

Γι αυτά τα κρίσιμα προβλήματα, η Ομοσπονδία μας, ο κλάδος μας, πρέπει να πρωτοστατήσει για την ανάπτυξη μαχητικού κινήματος, αγωνιστικών συσπειρώσεων της εργατικής τάξης, των μικρομεσαίων στρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα βρίσκεται σε μια επικίνδυνη τροχιά.

Διαφορετική θα ήταν σήμερα η κατάσταση, αν οι ηγεσίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, δεν έκαναν χρόνια τώρα, συστηματική προσπάθεια εφησυχασμού και εξαπάτησης των εργαζομένων, αν δεν έσπερναν το δηλητήριο της "κοινωνικής συναίνεσης" και του "κοινωνικού διαλόγου", αν ασταμάτητα δεν κατρακυλούσαν στον κατήφορο, βουλιάζοντας στο βούρκο της προδοσίας και του ξεπουλήματος των συμφερόντων των εργαζομένων.

Η γραφειοκρατική ελίτ που λειτουργεί σαν 5η φάλαγγα στους κόλπους του συνδικαλιστικού κινήματος δυσφήμησε με τη στάση της την οργανωμένη και συλλογική δράση, συκοφάντησε την αγωνιστική στάση και τους αγώνες, νομιμοποίησε τα φαινόμενα διαφθοράς, εκμαυλισμού συνειδήσεων, του εργατοπατερισμού.

Στο προηγούμενο Συνέδριό μας, είχαμε τονίσει, ότι μια από τις προϋποθέσεις για ν' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τους εργαζόμενους, είναι στη θέση του συμμάχου κυβέρνησης και εργοδοσίας να βρεθεί ο αντίπαλος που δεν είναι άλλος από το ταξικό ρεύμα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Τον Απρίλη του 1999 εκατοντάδες συνδικαλιστές από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους που τους ένωνε η αγωνία για το αύριο του σκ, για την αναζωογόνησή του και ενίσχυση των ταξικών του χαρακτηριστικών, προχώρησαν στη συγκρότηση του **ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ (ΠΑΜΕ)**.

Πλησιάζοντας τα δύο χρόνια συγκρότησής του το **ΠΑΜΕ**, έχει αποδείξει την αναγκαιότητα ύπαρξης και δράσης του.

Ο σπόρος της αντίστασης, της αντεπίθεσης, της ανυπακοής, που φύτεψε με επιμονή, δείχνει να ανθίζει.

Η αναγκαιότητα, η εργατική τάξη να φτιάξει ένα οχυρό αντίστασης σ' αυτή την πολιτική, να οργανώσει το δικό της μέτωπο πάλης και αντεπίθεσης, παίρνει σάρκα και οστά. Το **ΠΑΜΕ**, με πρωτόβουλη δράση, με απλωμένο το χέρι για κοινή δράση και αγώνα προς όλους τους εργαζόμενους και συνδικαλιστές, που επιλέγουν το δρόμο του αγώνα, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την αναγέννηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το ξάνοιγμα των συνδικαλιστών του **ΠΑΜΕ** στους χώρους δουλειάς, η ενημέρωση των συναδέλφων, το κάλεσμά του να πάρουν την υπόθεση των δικαιωμάτων τους στα δικά τους χέρια, μέσα από την συντονισμένη δράση άρχισε να φέρνει αποτελέσματα.

Οι κινητοποιήσεις που διοργάνωσε το **ΠΑΜΕ** ενάντια στον προϋπολογισμό της άγριας λιτότητας, ενάντια στα σχέδια κεφαλαίου - κυβέρνησης για κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης, ενάντια στο αντεργατικό τερατούργημα, της ανατροπής των εργασιακών δικαιωμάτων, οι αγώνες που ξεδίπλωσε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, για την άμεση απεμπλοκή της χώρας από τις πολεμικές επιχειρήσεις ενάντια στο λαό της Γιουγκοσλαβίας, οι δυνατότητες που άνοιξε για τον συντονισμό κοινής δράσης και αλληλεγγύης των εργαζομένων στις χώρες της Ευρώπης, των Βαλκανίων και του κόσμου,

Και κυρίως η πολιτικοποίηση των αγώνων, η διεκδίκηση στόχων και πολιτικής που να υπηρετούν τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων, η δημιουργία αντιστάσεων για την ματαίωση στην πράξη αντεργατικών επιλογών, το μπόλιασμα τμημάτων της ΕΤ, ότι ο δρόμος που οδηγεί σε μια

δίκαιη κοινωνία είναι ο δρόμος της αντίστασης και ρήξης με την ολιγαρχία του πλούτου και τα πολιτικά τους πiónια,

Ήταν "οι δεξαμενές" που συγκέντρωσαν την οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων, οργή και αγανάκτηση που εκφράστηκαν με τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις των τελευταίων ετών ενάντια στο νομοσχέδιο τερατούργημα για τις εργασιακές σχέσεις, (απεργία 10 Οκτώβρη, συλλαλητήριο παλλαϊκό πανελλαδικό 21 Οκτώβρη, απεργία 7 Δεκέμβρη).

Το ΠΑΜΕ που ήταν και ο κύριος πυρήνας αυτών των κινητοποιήσεων, που είναι σοβαρή παρακαταθήκη για τους αγώνες του αύριο, έχει πρόσθετα καθήκοντα:

Να μετατρέψει ακόμη περισσότερο την οργή και αγανάκτηση σε ομαδική αντίσταση, συλλογική διεκδίκηση και οργανωμένη πάλη.

Να συμβάλλει αποφασιστικά στον αγωνιστικό προσανατολισμό, στην αλλαγή της κατάστασης στο **σ.κ.**

Για την εκπλήρωση αυτής της στόχευσης χρειάζεται η συνδρομή όλων μας, η συμμετοχή κάτω από τη σημαία του ΠΑΜΕ, όσων πιστεύουν ότι η υπεράσπιση των κατακτήσεων της Εργατικής Τάξης, η διεύρυνσή τους είναι υπόθεση της ίδιας της Εργατικής Τάξης και του οργανωμένου δικού της ταξικού κινήματος.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ 2004

Η κυρίαρχη τάξη και οι πολιτικοί διαχειριστές των συμφερόντων της πάντα επιχειρούν να μετατρέπουν τα σχέδιά τους σε "οράματα", "μεγάλες ιδέες", "εθνικούς στόχους".

Σήμερα στον "εθνικό στόχο" της ΟΝΕ που στο όνομά του ταλανίζεται ο λαός μας, έρχεται να προστεθεί ένας νέος "εθνικός στόχος" των Ολυμπιακών αγώνων.

Ένας καινούργιος μηχανισμός οικονομικής πολιτικής, ιδεολογικής πίεσης του λαού μας.

Η δήλωση του πρωθυπουργού της χώρας, ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες είναι στόχος ισάξιος, αλλά και μεγαλύτερος από την ΟΝΕ, σηματοδοτεί ότι η Ολυμπιάδα του 2004 θα αποτελέσει εργαλείο και άλλοθι για την επιβολή νέων αντιλαϊκών μέτρων, θα χρησιμοποιηθεί από την άρχουσα τάξη για την ενσωμάτωση των λαϊκών μαζών, την υφαρπαγή της συναίνεσής τους σε αντιλαϊκά μέτρα.

Η αντεργατική αντιλαϊκή επιδρομή που ήδη βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη θα αποκτήσει νέα ώθηση και στην πύρινη τανάλια των πιο βίαιων

αντεργατικών μέτρων θα επιχειρήσουν να αιχμαλωτίσουν όλα τα τμήματα της ΕΤ, πρώτα και κύρια τους εργαζόμενους στην κατασκευή των Ολυμπιακών εγκαταστάσεων.

Τα σχέδιά τους για το εξοντωτικό στρίμωγμα των εργαζομένων στις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις δεν τα έκρυψαν ούτε οι παράγοντες του "Αθήνα 2004" ούτε η παραδομένη πλειοψηφία της ΓΣΕΕ.

Το Νοέμβρη του 1999 ο τότε σύμβουλος της εταιρείας "Αθήνα 2004" Μπακούρης έκφρασε την επιθυμία του να υπογραφεί μνημόνιο μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων προκειμένου να επιτευχθεί "εργασιακή ειρήνη", ώστε να μη γίνει καμμία απεργιακή κινητοποίηση στους χώρους των Ολυμπιακών έργων μέχρι το 2004, χρόνο έναρξης των αγώνων.

Λίγο αργότερα ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Πολυζωγόπουλος, σε συνέντευξή του δήλωνε πως μπορεί να υπογραφεί μια "εθνική συμφωνία" για εργασιακή εκεχειρία, ταυτιζόμενος έτσι πλήρως με τις προθέσεις της κυβέρνησης και του "Αθήνα 2004".

Το τί σημαίνει για κεφάλαιο κυβέρνηση και πλειοψηφία της ΓΣΕΕ "εργασιακή ειρήνη", "εργασιακή εκεχειρία" δεν άργησαν ανερυθρίαστα οι παραδομένοι συνδικαλιστές να το διατυπώσουν, διατυπώνοντας παράλληλα και τις απόψεις τους για τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Οι απόψεις της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ δε μας προξένησαν καμμία έκπληξη, κάθε άλλο, έχει γνωστό παρελθόν και παρόν και οι εκτιμήσεις της είναι συνδεδεμένες με το ρόλο, που εργολαβικά έχει αναλάβει, τη στήριξη της πιο άγριας αντιλαϊκής πολιτικής προς όφελος των συμφερόντων των ανθρώπων του χρήματος, που θεωρούν τους Ολυμπιακούς αγώνες σαν πεδίο ασυγκράτητης κερδοσκοπίας.

Πέραν όμως των απόψεών της, η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, με τις παρεμβάσεις που επιχειρεί γίνεται ακόμη πιο επικίνδυνη για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Η ΓΣΕΕ, προκειμένου να αξιοποιήσει όπως αναφέρεται σε υπόμνημά της, την εμπειρία των ολυμπιακών αγώνων του 2000, πραγματοποίησε επίσκεψη στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας.

Τις εμπειρίες της αυτές όπως αναφέρει, προσπαθεί να τις εντάξει στα ελληνικά δεδομένα, σε ότι αφορά τη διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων 2004 στη χώρα μας.

Μεταφέροντας, μέσω του συντάκτη του υπομνήματος Γ.Μίχα, μέλους της Διοίκησης της ΓΣΕΕ και προέδρου του ΕΚ Πειραιά, τις εμπειρίες από τις συμφωνίες που υπόγραψαν τα Συνδικάτα της Νότιας Ουαλίας με την κυβέρνηση, δεν κρύβει τις προθέσεις της, να συμβαδίσει μ'αυτές τις συμφωνίες, συγκροτώντας με κράτος και εργοδότες, φορέα, που θα κινήσει

σε "πνεύμα συνεργασίας και διαλλακτικότητας τις τυχόν εργασιακές προστριβές, προκειμένου να προαχθεί η ανάπτυξη ενός δημιουργικού χώρου εργασίας".

Μέρος των στόχων της συμφωνίας του φορέα θα είναι, όπως αναφέρει:

- Η μέριμνα προκειμένου να επιτευχθεί το μέγιστο της παραγωγικότητας προς όφελος όλων, όσων παίρνουν μέρος στις εργασίες!

- Η εφαρμογή καινοτόμων προσεγγίσεων τόσο όσο αφορά την επίτευξη, όσο και την αποτίμηση της παραγωγικότητας.

Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει και άλλους στόχους του अपαράδεκτου Υπομνήματος σήμερα και επιδιωκόμενης συμφωνίας αύριο, που συμπληρώνονται, με το ότι τα συμβαλλόμενα μέρη "δεσμεύονται να ακολουθήσουν καινοτόμους προσεγγίσεις, προκειμένου να επιτευχθούν τόσο η βελτίωση της παραγωγικότητας, όσο και η άνοδος της απόδοσης των εργαζομένων". Αυτή όμως και μόνο η αναφορά σε μέρος των στόχων, αρκεί για να καταλάβει κανείς τις προθέσεις της ΓΣΕΕ.

Η συνδικαλιστική ελίτ γνωρίζει ότι η αύξηση της εκμετάλλευσης δεν επιτυγχάνεται μόνο με την παράταση της εργάσιμης μέρας, αλλά επιβάλλεται και με τη μορφή εντατικοποίησης της δουλειάς, που ισοδυναμεί με παράταση της εργάσιμης ημέρας. Θέλοντας λοιπόν τη ζυγαριά να κλείνει συνέχεια υπέρ του κεφαλαίου και ενάντια στην εργατική τάξη, μεριμνά προκειμένου να επιτευχθεί το μέγιστο της παραγωγικότητας.

Όσο για τα οφέλη της παραγωγικότητας προς όλους, και αυτό το γνωρίζει, η αύξηση της παραγωγικότητας μέσω της εντατικοποίησης δεν δημιουργεί αξία για τους εργαζόμενους, αλλά υπεραξία για τους κεφαλαιοκράτες, όπως επίσης γνωρίζει, ότι η λατρεία της παραγωγικότητας και του κέρδους από τη μεριά των εργοδοτών, μετατρέπουν σε γκέτο τρόμου τους χώρους δουλειάς, με συνέπεια τη σημερινή βάρβαρη, αιματηρή πραγματικότητα με τους εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες. Απλά η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ με τις προκλητικές παρεμβάσεις της και προτάσεις της αποδείχνει, ότι έχει μετατραπεί καθ'ολοκληρία σε γρανάζι των μηχανισμών εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

Το Υπόμνημα δεν παραλείπει βέβαια να δείχνει το δρόμο για το πως θα ακρωτηριάζονται οι αντιδράσεις και αντιστάσεις των εργαζομένων.

Το ρόλο του κυματοθραύστη αντιδράσεων, αντιστάσεων, διεκδικήσεων των εργαζομένων τον αναθέτει σε ένα δοτό εργατικό Συμβούλιο, που όλοι καταλαβαίνουμε από ποιούς θα εκπροσωπείται και ποιών συμφέροντα θα προωθεί.

Το Υπόμνημα πρόκληση αναφέρει: "Το εργατικό Συμβούλιο, θα παίζει καθοριστικό ρόλο για την επίλυση των εργασιακών διαφορών, όπου η

διαφωνία δεν επιλύεται, το θέμα θα παραπέμπεται στην επιτροπή εργασιακών σχέσεων". Δηλαδή από τη σκύλα στη χάρυβδη.

Δεν σταματούν όμως μέχρι εκεί. Οι εργασίες όπως διατυπώνεται στο Υπόμνημα, κατά τη διάρκεια επίλυσης εργασιακών διαφορών θα συνεχίζονται κανονικά, με την ίδια ροή που έχει προγραμματισθεί πριν από την εμφάνιση της διαφωνίας, εν αναμονή της τελικής διευθέτησης των διαφορών!

Δηλαδή με λίγα λόγια αυτό που επιδιώκει η ΓΣΕΕ είναι, να υπάρξει συμφωνία στη χώρα μας για την κατασκευή και ολοκλήρωση των έργων της Ολυμπιάδας, ανάλογη μ'αυτή της κυβέρνησης της Ουαλίας και των Συνδικάτων, συμφωνία που περιορίζει και καταργεί τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, συμφωνία προσαρμοσμένη στην επιδρομή για την πλήρη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και την πιο άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Απέναντι σ'αυτές τις προκλήσεις, η στάση Ομοσπονδίας και Συνδικάτου Αθήνας και όλων των Συνδικάτων που στην περιοχή ευθύνης τους θα πραγματοποιηθούν Ολυμπιακά έργα, είναι αποφασισμένη και ξεκάθαρη.

Σε καμιά περίπτωση δεν θα θυσιάσουμε κατακτήσεις και δικαιώματά μας στο όνομα των συμφερόντων εκείνων που ενδιαφέρονται να αξιοποιήσουν τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων για να πολλαπλασιάσουν τα κέρδη τους.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Συνάδελφοι,

Τη δεκαετία του 1980, κύρια στα μεγάλα αστικά κέντρα, άρχισαν να ξεφυτρώνουν μεγάλες ελληνικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις παραγωγής κατοικίας και κατασκευής μεγάλων και άλλων τεχνικών έργων.

Οι επιχειρήσεις αυτές, λόγω κυρίως της ανεργίας, απορρόφησαν, προλεταριοποίησαν, σημαντικό αριθμό εργαζομένων στον κλάδο.

Σήμερα μέσα σε συνθήκες που η βιομηχανική παραγωγή διεθνοποιείται με πιο έντονους ρυθμούς, παράλληλα δυναμώνει και η διείδυση στη χώρα μας πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Εδώ και επτά χρόνια οι πολυεθνικές κάνουν την εμφάνισή τους στο χώρο των μεγάλων τεχνικών έργων. Η κατασκευή του μετρό είναι η αρχή,

ακολουθεί το αεροδρόμιο των Σπάτων, η κατασκευή της γέφυρας του ΡΙΟΥ - ΑΝΤΙΡΡΙΟΥ και ανάλογα έργα που εντάσσονται στα πλαίσια ικανοποίησης των αναγκών του ευρωπαϊκού κεφαλαίου (χαμηλότερο κόστος μεταφοράς ευρωπαϊκών προϊόντων κλπ.), μετατροπή δηλαδή της χώρας μας σε διαμετακομιστικό κέντρο. Η εκτέλεση των έργων για τους Ολυμπιακούς αγώνες θα μεγαλώσουν ακόμη περισσότερο τη διείσδυση των πολυεθνικών, θα τους δώσουν τη δυνατότητα παρέμβασης σε όλο το φάσμα του κατασκευαστικού τομέα (έργα κοινωνικού τομέα, σχολεία, νοσοκομεία, κατοικία κλπ.).

Η διείσδυση των πολυεθνικών στον τομέα της κατασκευής της εξόρυξης, αλλά και της αγοράς πρώτων υλών, όπως και σε άλλους τομείς μέσα από την ανεξέλεγκτη εξουσία και προνόμια που απλόχερα τους προσφέρουν τα πολιτικά τους πόνια, εγκαινιάζει για τον κλάδο μια μακρόχρονη πορεία σκληρών αγώνων.

Η συγκράτηση ή και μείωση ακόμη των αποδοχών, ο περιορισμός και η καταπάτηση βασικών δικαιωμάτων, κατακτήσεων και συνδικαλιστικών ελευθεριών με στόχο τον πολλαπλασιασμό κερδών και υπερκερδών τους μέσα από την αύξηση εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, έκαναν έντονα την εμφάνισή τους στα μεγάλα τεχνικά έργα. Η σκληρή μάχη των εργαζομένων παρά τις ελλείψεις και αδυναμίες είχε σαν αποτέλεσμα όχι μόνο να περιορίσει, αλλά και να αχρηστεύσει τα σχέδια ξένης και ντόπιας εργοδοσίας για καθήλωση των εργαζομένων.

Χρειάζεται να μελετήσουμε ακόμη καλύτερα και να γενικεύσουμε την πείρα που αφορά τις νέες εξελίξεις στον κλάδο, να προσαρμόσουμε τους τρόπους, τις μεθόδους δουλειάς, στις νέες απαιτήσεις της πάλης.

Στη δύναμη των μονοπωλίων επιβάλλεται να αντιπαρατεθούν συσπειρωμένα ευρύτερες δυνάμεις. Να εκφραστεί συγκεκριμένα και στο χώρο μας, η κοινή δράση, η συμμαχία των εργατών με τα μικρομεσαία στρώματα.

Η διείσδυση των μονοπωλίων και μεγάλων ελληνικών εταιρειών στον κλάδο δημιουργεί σίγουρα δυσκολίες στη συνδικαλιστική μας δράση, αλλά δημιουργεί και δυνατότητα να κατανοείται καλύτερα η εκμετάλλευση, ο ρόλος της εργοδοσίας και των πολιτικών τους εκπροσώπων, η ανάγκη ριζικών αλλαγών. Μέσα από την όξυνση της ταξικής πάλης, να πυροδοτείται μια άλλη, πιο μαχητική πορεία του κλάδου, με βαθιά πολιτικά, αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά.

Συνάδελφοι,

Στα πλαίσια των αποφάσεων του 18ου Συνεδρίου η Ομοσπονδία ανέδειξε τα προβλήματα του κλάδου, καθοδήγησε τους αγώνες του.

Απεργιακές κινητοποιήσεις, συλλαλητήρια, καταλήψεις υπουργείων, νομαρχιών, καταλήψεις του ΙΚΑ, συνόδευσαν την απαίτηση του κλάδου για προώθηση και λύση αιτημάτων μας, διατήρηση και διεύρυνση κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Στο διάστημα που μεσολάβησε από το 18ο Συνέδριο μέχρι σήμερα πραγματοποιήθηκαν 6 κλαδικές κινητοποιήσεις και 5 κινητοποιήσεις Πανελλαδικού Πανεργατικού χαρακτήρα.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις του κλάδου στο διάστημα που πέρασε από το 18ο Συνέδριο, χαρακτηρίζονταν κυρίως σαν κινητοποιήσεις αντίστασης στην ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κάναμε πίσω, ότι δεν προβάλλαμε αποφασιστικά το διεκδικητικό πλαίσιο του κλάδου, σύμφωνα με τις αποφάσεις Συνεδρίου και Διοίκησης.

Τα αιτήματα του κλάδου για άλλη μια φορά αντιμετωπίστηκαν προκλητικά από την κυβέρνηση, ενώ η αλαζονεία της εξουσίας και ο αυταρχισμός χαρακτήριζαν συνολικά τη στάση των υπουργών της.

Οι απαντήσεις τους, όσες φορές συντηθήκαμε κατά τη διάρκεια απεργιακής κινητοποίησης ήταν σχεδόν πάντοτε οι ίδιες, π.χ. "Η κυβέρνηση δε θα παρεκκλίνει καθόλου από τις αποφάσεις της σε ζητήματα που αφορούν την Κοινωνική Ασφάλιση", "Το νομοσχέδιο για τις εργασιακές σχέσεις θα γίνει νόμος του κράτους", "Ο λαός μας ψήφισε για να εφαρμόσουμε το πρόγραμμά μας".

Η άρνηση και ο αυταρχισμός της κυβέρνησης δε φωτογράφιζε μόνο την αντεργατικότητα που τη διακρίνει, έκρυβε παράλληλα το διακαή της πόθο να περάσει στα συνδικαλιστικά όργανα του κλάδου, στους συναδέλφους το στοιχείο της ηττοπάθειας και της αναποτελεσματικότητας των αγώνων.

Ομοσπονδία και Συνδικάτα ανοίγοντας μέτωπο μέσα από τη δράση ενάντια στη βρώμικη θεωρία της αναποτελεσματικότητας άφησαν ανικανοποίητη την επιθυμία της κυβέρνησης.

Η αποφασιστική παρέμβασή μας στους χώρους δουλειάς κυρίως στα μεγάλα τεχνικά έργα και κατασκευές είχαν σαν αποτέλεσμα όχι μόνο τη διατήρηση κατακτήσεων, αλλά και προώθηση αιτημάτων μας.

Στο μετρό, στα Σπάτα, στην Αττική οδό, στη Γέφυρα Ρίου - Αντίρριου, πολυεθνικές και μεγάλες ελληνικές τεχνικές εταιρείες υποχρεώθηκαν κάτω από την αποφασιστική πάλη των εργατών, που ανταποκρίθηκαν στο αγωνιστικό κάλεσμα Ομοσπονδίας, Συνδικάτων, να εφαρμόσουν το 7ωρο, να τηρήσουν θεσμικούς όρους της σύμβασης, να αυξήσουν τα μεροκάματα, να πάρουν έστω και περιορισμένα μέτρα προστασίας της ζωής και υγείας

των εργαζομένων, να πάρουν στοιχειώδη μέτρα εξανθρωπισμού της εργασίας, να τηρούν τις ασφαλιστικές τους υποχρεώσεις προς τους εργαζόμενους κλπ.

Ανάλογες δραστηριότητες στους χώρους δουλειάς, με σημαντικές επιτυχίες, εκδηλώθηκαν σε τεχνικά έργα και κατασκευές της Μακεδονίας, της Πάτρας, της Θεσσαλίας, ενώ σε έργα όπως στις σήραγγες Μεγάρων και Καμένων Βούρλων η παρέμβασή μας δημιουργεί τις προϋποθέσεις για εκδήλωση διεκδικητικών αγώνων.

Συνάδελφοι,

Η δράση μας στα μεγάλα τεχνικά έργα, αν και εκτιμάμε ότι είναι θετική, έχει και τις αδύνατες πλευρές της που δυσκολεύουν την πάλη μας.

Οι αδυναμίες μας να στήσουμε εργοταξιακές επιτροπές σε όλους τους μεγάλους χώρους δουλειάς, αδυνατίζει την άμεση παρέμβασή μας για μικρά και μεγάλα προβλήματα, δυσκολεύει την ενημέρωση των συναδέλφων, το πέρασμα αποφάσεων και κατευθύνσεων των συνδικαλιστικών μας οργάνων, μειώνει τη δυνατότητα ανάπτυξης της συλλογικής δράσης, δε δημιουργεί προϋποθέσεις ανάδειξης στελεχών. Δίνει τη δυνατότητα στην εργοδοσία να αυθαιρετεί σε βάρος των συναδέλφων.

Εκεί που καταφέραμε εκτός το στήσιμο παραρτημάτων (π.χ.Αθήνα) να κάνουμε εργοταξιακές επιτροπές η διαφορά σε ότι αφορά τη δράση των εργαζομένων και τα αποτελέσματά της είναι σημαντική, απ'ότι στους χώρους που δεν υπάρχουν επιτροπές.

Το στήσιμο επιτροπών στους μεγάλους χώρους δουλειάς.

Το στήσιμο παραρτημάτων π.χ. μετρό Θεσ/νίκης, το στήσιμο ακόμη και σωματείων όπου αυτό επιβάλλεται, με διοικήσεις εκλεγμένες που να διαρθρώνονται στο χώρο δουλειάς, επιτρέπει στο συνδικάτο να βρεθεί ακόμα πιο κοντά στα μέλη του και τα μέλη κοντά στις υπεύθυνες οργανώσεις τους, συμβάλλει στην καλύτερη οργάνωση και δραστηριοποίηση, κινητοποίηση του κλάδου, δημιουργεί καλύτερες προϋποθέσεις ανάπτυξης της πάλης.

Στην οργάνωση κατά χώρο δουλειάς ανεξάρτητα από το όνομα που θα έχει πρέπει αποφασιστικά να επιμείνουμε Ομοσπονδία και Συνδικάτα, πρέπει από κοινού να προχωρήσουμε στην ανάπτυξη μιας τέτοιας δραστηριότητας.

Η δράση μας στα μεγάλα έργα δε σημαίνει ότι περιορίζουμε τη δράση μας στις συμβατικές οικοδομές, σε κάθε χώρο δουλειάς, που απασχολούνται συνάδελφοι του κλάδου.

Πολλές φορές στις περιοχές που γίνονται μεγάλα έργα τη δράση μας τη χαρακτηρίζει μια μονομέρια, αυτό αδυνατίζει τη γενικότερη δράση μας, αδυνατίζει το στοιχείο της πλατειάς ενημέρωσης, του αγωνιστικού προσανατολισμού, που σήμερα πρέπει να μπολιάσει το σύνολο του κλάδου.

Κοντά στον κλάδο, στα προβλήματά του, στο χώρο δουλειάς, στην παρέμβασή μας για να τα περιορίσουμε, να τα εξαλείψουμε.

Κοντά στους συναδέλφους, όπου ζούν τον ελεύθερο χρόνο τους, για το δυνάμωμα των δεσμών μαζί τους, την ενημέρωσή τους, το μπόλιασμά τους, για την αναγκαιότητα της οργάνωσης, της συλλογικής δράσης, της ταξικής πάλης. Πρωτοπόροι στην κοινή δράση με τους άλλους εργαζόμενους, στη γειτονιά, στη συνοικία, σε κάθε πόλη, στις κοινωνικές συμμαχίες, για την ανάπτυξη μαχητικού αντιμονοπωλιακού, αντιϊμπεριαλιστικού κινήματος.

Κανένας εργαζόμενος του κλάδου έξω από το σωματείο του, κάθε μέρα και περισσότεροι στη ζωή και δράση του.

Αυτή η μακρόχρονη και με επιτυχίες στόχευσή μας, σήμερα μπροστά στην επίθεση που δεχόμαστε πρέπει να ενισχυθεί και κυρίως να εκφρασθεί με το δυνάμωμα των γραμμών του αγώνα.

Συνάδελφοι,

Ομοσπονδία και Συνδικάτα του κλάδου δεν έκλεισαν τη δράση τους στα στενά πλαίσια των κλαδικών αγώνων και διεκδικήσεων, πρωτοστάτησαν στους γενικότερους αγώνες της εργατικής τάξης και του λαού μας.

Ο κλάδος μας έβαλε τη σφραγίδα του στο συντονισμό και το ξετύλιγμα των εργατικών αγώνων για την αντιμετώπιση της καθημερινά αυξανόμενης επιθετικότητας, της κυβέρνησης και των στηριγμάτων της που επιδιώκουν με κάθε τρόπο το γονάτισμα των εργαζομένων και την ικανοποίηση της απλειστίας της οικονομικής ολιγαρχίας.

Μέσα σε ένα κλίμα νεοσυντηρητικής λαίλαπας και προσπάθειας ενσωμάτωσης του σκ στις επιλογές του κεφαλαίου η Ομοσπονδία ανέπτυξε πολύπλευρες δραστηριότητες, επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά έμπρακτα τον ταξικό της προσανατολισμό.

Παράλληλα με τους κλαδικούς αγώνες, ο κλάδος μας έβαλε τη σφραγίδα του στον συντονισμό των αγώνων των εργαζομένων, πρωτοστάτησε σε όλες τις κινητοποιήσεις που εξάγγειλε και πραγματοποίησε το **Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο(ΠΑΜΕ)**.

Μέσα σε ένα κλίμα νεοσυντηρητικής λαίλαπας, εφιαλτικής επίθεσης κεφαλαίου, κυβέρνησης με συγκεκριμένο το χρονοδιάγραμμα της κατεδάφισης των εργατικών κατακτήσεων και κυρίαρχου στόχου τους τη

συνολική ήττα του εργατικού κινήματος, ο κλάδος μας πιστός στις αγωνιστικές του παραδόσεις και στον χαραγμένο δεκαετίες ταξικό του προσανατολισμό,

- Έκφρασε την ενεργή αλληλεγγύη του σε τμήματα εργαζομένων που βρέθηκαν σε αγώνες καθώς και στους αγωνιζόμενους αγρότες.

- Στάθηκε πολύπλευρα στο πλευρό των αγωνιζόμενων μαθητών και συνεχίζει να βρίσκεται στο πλευρό τους, στη νέα τους απεργία ενάντια στην αντεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης, βρέθηκε κοντά στους σεισμοπαθείς, που εξακολουθούν να δέχονται τα ρίχτερ της κυβερνητικής αδιαφορίας,

- Ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα για την απόκρουση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας,

- Καταδίκασε το ραγιαδισμό και τη δουλικότητα της κυβέρνησης εκφράζοντας την αλληλεγγύη της στον κούρδικο λαό, την αγανάκτησή της για την παράδοση του Αμπντουλάχ Οτσαλάν.

Η Ομοσπονδία συμμετείχε στην οργάνωση του αντιϊμπεριαλιστικού ξεσηκωμού του λαού μας, συμμετείχε σε αποστολή διεθνιστικής αλληλεγγύης στο Βελιγράδι, διοργάνωσε μαζί με τη Διεθνή των Οικοδόμων σύσκεψη Ομοσπονδιών και Συνδικάτων, χωρών των Βαλκανίων και της Ευρώπης ενάντια στο βρώμικο πόλεμο.

Ανέπτυξε πρωτοβουλίες μαζί με το ΠΑΜΕ για το συντονισμό της δράσης των Συνδικάτων σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Στις 29-30 Σεπτέμβρη και 1 Οκτώβρη πήραμε μέρος σε συνάντηση 206 συνδικαλιστών από 20 χώρες στο ANEΣΙ της Γαλλίας με στόχο τον συντονισμό δράσης των ταξικών δυνάμεων.

Στη συνδιάσκεψη αποφασίστηκε η δημιουργία συντονιστικής επιτροπής από 7 χώρες (συμμετέχει η χώρα μας με το ΠΑΜΕ), για το συντονισμό της δράσης σε πανευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

Η συνδιάσκεψη αποφάσισε να προχωρήσει στην πρώτη της μεγάλη ανοικτή συγκέντρωση τον Ιούνιο του 2001 στη Γενεύη, με την ευκαιρία των εργασιών του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας με κεντρικό σύνθημα: **ΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ "ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ".**

Εκφράσαμε την αλληλεγγύη μας στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού για ανεξάρτητη - ελεύθερη πατρίδα. Στον αγώνα του τούρκικου λαού των Τούρκων αγωνιστών, πολιτικών κρατουμένων, που δέχτηκαν τη φονική επίθεση που θυμίζει τα μαύρα χρόνια του Ναζισμού επειδή αρνούνται τον εγκλεισμό τους στα "λευκά κελιά", την εφαρμογή ενός μέτρου που γίνεται στα πλαίσια των "αντιτρομοκρατικών συμφωνιών" ΗΠΑ και ΕΕ, σε

συνεργασία με τις κυβερνήσεις των χωρών. Στον αγώνα του λαού του Σουδάν, σε όσους αντιστέκονται ενάντια στην ιμπεριαλιστική "νέα τάξη".

Συνάδελφοι,

Κάνοντας την εκτίμηση των αγώνων μας, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε, ότι η συμμετοχή στους αγώνες, κύρια στις απεργιακές συγκεντρώσεις δεν ήταν ανάλογη με το βάρος της επίθεσης που δεχόμαστε και την όξυνση των προβλημάτων του κλάδου.

Από τη μια, μια καλομονταρισμένη μηχανή της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της υπαλλήλων, με όλα τα στελέχη, που της είναι απαραίτητα για να εξαπατά, να εκμεταλλεύεται και να καταπιέζει.

Από την άλλη οι παραδομένες πλειοψηφίες των κεντρικών συνδικαλιστικών οργάνων που αποθαρρύνουν, διαιρούν και παραλύουν τους εργαζόμενους.

Αποδυνάμωσαν τη συνδικαλιστική δράση, απομάκρυναν τους εργαζόμενους από τη ζωή και δράση των συνδικάτων, γάντζωσαν στα μυαλά σημαντικών τμημάτων της ΕΤ το στοιχείο του ατομικισμού, της αναποτελεσματικότητας, της κοινωνικής συναίνεσης.

Ο κλάδος μας δεν έμεινε αλλόβητος απ' αυτή την πολύμορφη επίθεση, θεωρίες όπως της αναποτελεσματικότητας των αγώνων, που ανεξάρτητα αν μέχρι σήμερα ειδικά στον κλάδο έχουν στην πράξη αχρηστευθεί, άγγιξαν μέρος των συναδέλφων και κύρια αυτούς που τα τελευταία χρόνια μπήκαν στον κλάδο, δεν έζησαν τους μεγάλους αγώνες, τις μεγάλες κατακτήσεις και πως αυτές τις επιβάλλαμε.

Η ιστορία του εργατικού ταξικού κινήματος είναι σημαδεμένη από μάχες και νίκες, αλλά και ζιγκ ζαγκ και πισωγυρίσματα.

Σε τούτο το σκληρό δρόμο έμαθε να ξεπερνά τα δύσκολα και ενισχυμένος από την πείρα του, να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για το πέρασμά του στην αντεπίθεση.

Το ξέσπασμα των αγώνων του 2000 δείχνει ότι οι προϋποθέσεις αντεπίθεσης της ΕΤ με όρους αγώνα που σήμερα απαιτούν οι καιροί, γεννιούνται. Η ωρίμανσή τους είναι καθήκον ΟΛΩΝ μας.

Να σπρώξουμε όλοι προς μια τέτοια κατεύθυνση, τα συνδικάτα να ανεβάσουν τη δράση τους, να ξεπεράσουν προβλήματα που αδυνατίζουν την παρέμβαση στον κλάδο.

Να υποδεχθούμε και να ενσωματώσουμε τη νέα γενιά εργαζομένων, να τη μαθητέψουμε και να της μεταδώσουμε τη μακρόχρονη πείρα, να δημιουργήσουμε αποφασιστικά τη νέα γενιά αγωνιστών του κλάδου, που αύριο θα πάρουν τη σκυτάλη των αγώνων.

Πρέπει και είναι απόλυτα αναγκαίο να οδηγήσουμε με πνεύμα πρωτοβουλίας, τόλμης και σταθερότητας τους αγώνες του κλάδου, να βοηθάμε τους εργαζόμενους να βλέπουν καθαρά, να τους προφυλάσσουμε από κάθε τι που μπορεί να βλάψει τα συμφέροντά τους.

Δε μπορεί σήμερα μπροστά στην πιο λυσαλέα επίθεση που δεχόμαστε, η αναφορά στα προβλήματα του κλάδου να μη συνδέεται με τις αιτίες που τα δημιουργούν.

Δε μπορεί να αφήνουμε τους συναδέλφους δέσμιους της πιο αδίστακτης προπαγάνδας να περιμένουν συμφέρουσα γι αυτούς πολιτική, μέσα σ' αυτό το μαύρο τοπίο που διαμορφώνουν οι υποτακτικές στο κεφάλαιο κυβερνήσεις.

Μόνο όταν με τη δράση μας δημιουργήσουμε ρήγματα στη λογική της ηττοπάθειας, της συναίνεσης, της μοιρολατρίας, μόνο όταν καθημερινά και περισσότεροι συνάδελφοι κατανοούν ότι σαν εργαζόμενοι είμαστε αντικείμενα εκμετάλλευσης και πρέπει να υπερασπίσουμε τα συμφέροντά μας ενάντια στους εργοδότες ξεχωριστά έναν έναν ενάντια στην εργοδοσία στο σύνολό της και τις κυβερνήσεις που είναι στην υπηρεσία τους.

Μόνο κυρίως όταν μεγάλα τμήματα εργαζομένων κατανοήσουν ότι για να μούν στο δρόμο λύσεις σε εργατικά και λαϊκά αιτήματα, πρέπει να δρομολογηθούν δραστικές αλλαγές στο συσχετισμό δύναμης, ανάμεσα στο λαό και στις δυνάμεις που υπηρετούν τα μονοπώλια.

Μόνο τότε οι αγώνες μας θα πάρουν άλλα χαρακτηριστικά, της μαζικότητας, της αποφασιστικότητας, της ρήξης, της σύγκρουσης.

Συνάδελφοι,

Σήμερα καλούμαστε να απαντήσουμε στο πραγματικό πιεστικό δίλημμα της εποχής.

Θα πούμε ΝΑΙ στην αφαίρεση κατακτήσεων και δικαιωμάτων μας, θα πούμε ΝΑΙ στη συνεχή χειροτέρευση της θέσης μας, θα πούμε ΝΑΙ στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού που θέλει σκλάβους τα παιδιά μας; ή θα πούμε το μεγάλο ΝΑΙ στο δρόμο της αντίστασης και εναντίωσης στις κυρίαρχες επιλογές του κεφαλαίου, με στόχο την ανατροπή της κυριαρχίας και της εξουσίας του;

Κυβέρνηση και κεφάλαιο μπορεί απροκάλυπτα να σχεδιάζουν και να προωθούν τα χειρότερα για τους εργαζόμενους, μόνο όμως αν αφεθούν ανεμπόδιστοι, μπορούν να επιβάλλουν τα αντεργατικά τους σχέδια.

Η μακρόχρονη αγωνιστική ταξική πορεία του εργατικού κινήματος,

Η διατήρηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων μας στα μεγάλα έργα και ακόμη περισσότερο τα βήματα προς τα μπρος, αυτό επιβεβαιώνουν. **Το σήμερα και το αύριο το δικό μας και των παιδιών μας απαιτεί ΤΩΡΑ:**

- Να ορθώσουμε μέτωπα αντίστασης σε κάθε χώρο δουλειάς που η εργοδοσία πάει να κάνει καθεστώς τον εργασιακό μεσαίωνα, με την άρνησή μας να συναινέσουμε στην κατάργηση του 8ώρου 7ώρου , τα 10ρα , 11ωρα, 12ωρα της διευθέτησης του χρόνου εργασίας.

- Να κάνουμε ανίσχυρο κάθε εκβιαστικό διασπαστικό μηχανισμό της εργοδοσίας.

- Να ισχυροποιήσουμε το πνεύμα αλληλεγγύης και τον συντονισμό της δράσης στα πλαίσια του κλάδου και γενικότερα.

- Να οργανώσουμε μεθοδικά την πάλη μας, για να απαντήσουμε με αγώνα διάρκειας, ποικίλων μορφών, στην επίθεση που έχει ξεδιπλώσει η κυβέρνηση σε βάρος του κοινωνικού ασφαλιστικού συστήματος.

Η ολομέτωπη επίθεση κεφαλαίου, κυβερνήσεων του, μπορεί να αναχαιτισθεί αρκεί: εργατιά, λαϊκά καταπιεσμένα στρώματα, συνταξιούχοι και νεολαία να τους κηρύξουμε έναν διαρκή πόλεμο που στόχο, δε θα έχει μόνο, να ανατρέψει τα σχέδιά τους, αλλά να ραγίσει και στην πορεία να συντρίψει το σύστημα που στηρίζεται στην άθλια εκμετάλλευση των πολλών από τους λίγους.

Στην προετοιμασία και εκδήλωση αυτού του πολέμου πρέπει όλοι μας να στραφούμε αποφασιστικά, μέσα από την αποφασιστική μας δράση να ενισχύσουμε τις γραμμές του αγώνα, **που από τους στόχους του δε χωράει καμμία αφαίρεση.**

Είναι αγώνας για τη διατήρηση, διεύρυνση εργασιακών κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Είναι αγώνας ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία, την κυβερνητική, κρατική καταστολή, για την υπεράσπιση και ενίσχυση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Είναι αγώνας για να μην περάσουν τα σχέδιά τους, για διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης.

Είναι αγώνας στο πλευρό των παιδιών μας, για να μην αφήσουμε τα πόνια του κεφαλαίου, να κλείσουν κάθε πόρτα στη μόρφωσή τους και να μετατρέψουν ολοκληρωτικά τη μόρφωση σε εμπόρευμα.

Είναι αγώνας κόντρα στο NATO και στην ΕΕ, που σκορπούν τον όλεθρο και πνίγουν στο αίμα τους λαούς.

Είναι αγώνας διεκδίκησης και επιβολής των αιτημάτων μας όπως:

- Η λήψη μέτρων για τον περιορισμό της ανεργίας και την προστασία των ανέργων.

- Η ανατροπή των αντιασφαλιστικών νόμων.
- Η ικανοποίηση των ασφαλιστικών μας αιτημάτων.
- Η αύξηση του μεροκάματου και των συντάξεων.
- Η λήψη μέτρων για την προστασία της ζωής μας στους χώρους δουλειάς.

Είναι αγώνας για ικανοποιητικές συμβάσεις, που πρέπει να επιβάλλουμε με αιχμή της πάλης μας τα μεγάλα έργα, για την πλήρη εφαρμογή των οικονομικών όρων και θεσμικών ρυθμίσεων της κλαδικής σύμβασης.

Είναι αγώνας, που πρέπει να στρέφει τα βέλη του στην καρδιά της πολιτικής, που προωθεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Είναι αγώνας που πρέπει στο ξεδίπλωμά του να ανοίγει δρόμους για ριζοσπαστικές αλλαγές, για να κτιστεί μια κοινωνία δίκαιη και ανθρώπινη.

Είναι αγώνας που πρέπει μέσα από το τωρινό και αυριανό του ξετύλιγμα μέσα από ρήξεις και συγκρούσεις να δημιουργεί όρους και προϋποθέσεις,

Για να αφαιρεθούν από τα καπιταλιστικά μονοπώλια οι μοχλοί ελέγχου της οικονομίας, (τράπεζες, βασικές βιομηχανίες και κλάδοι αιχμής), για να καταنيκηθεί η εξουσία που ασκούν πάνω στην πολιτική ζωή, για να εγκατασταθεί μια άλλη εξουσία η λαϊκή εξουσία που θα κάνει μπορετό τον προσανατολισμό συστηματικά της οικονομίας για την καλύτερη του επιπέδου ζωής, για την ικανοποίηση διεκδικήσεων των εργαζομένων και την εκπλήρωση μιας μεγάλης κοινωνικής πολιτικής.

Δεν παίρνουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα, γνωρίζουμε ότι ο καπιταλισμός δεν πέφτει με μια σπρωξιά.

Αλλά γνωρίζουμε ότι όσο περισσότερο οξύνεται ο ταξικός αγώνας, τόσο περισσότερο ωριμάζουν οι προϋποθέσεις βαθειών αλλαγών.

Αναμφίβολα ένα Συνδικάτο βασισμένο στην ταξική πάλη δεν περιορίζει τους στόχους του στις άμεσες διεκδικήσεις.

Η Ομοσπονδία μας δεν έκανε ποτέ κάτι τέτοιο δεν θα το κάνει και τώρα.

Γιατί όλες οι δυσκολίες για τους εργαζόμενους απορρέουν από την ίδια την καπιταλιστική κοινωνία, από το γεγονός ότι η καπιταλιστική κοινωνία στηρίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής δουλειάς.

Κατά συνέπεια η ΕΤ έχει περισσότερο από τον καθένα συμφέρον για το μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Για τούτο ακριβώς η Ομοσπονδία είχε και θα έχει πάντα για βασικό της στόχο την κατάργηση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και τη θεμελίωση του σοσιαλισμού.

Σ' αυτό το δρόμο της ταξικής πάλης, του διεθνισμού, της κοινής δράσης που χάραξε δεκαετίες ο κλάδος μας, η Ομοσπονδία μας θα συνεχίσει

αταλάντευτα γιατί γνωρίζει ότι ο αγώνας δεν είναι έργο μιας πράξης, ότι ο σοσιαλισμός κτίζεται πέτρα πέτρα και είναι έργο οργανωμένων ανθρώπων.

ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Στα δύο προηγούμενα Συνέδρια είχαμε κάνει εκτενή αναφορά στο πρόβλημα των οικονομικών μεταναστών.

Είχαμε τονίσει τα αίτια και τις συνθήκες που προκαλούν τα μεγάλα κύματα μετανάστευσης, όπως:

- Η βαθιά και παρατεταμένη οικονομική κρίση που έχει σαν αποτέλεσμα την ύπαρξη 20 εκατομμυρίων ανέργων και έχει οδηγήσει 50 εκατομμύρια ανθρώπους να ζούν κάτω από το όριο της φτώχειας, στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- Η αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική του Διευθυντηρίου της ΕΕ και των υποταγμένων σ' αυτό εθνικών κυβερνήσεων.

- Η ανατροπή των σοσιαλιστικών καθεστώτων στην Ευρώπη και η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

- Η καταστροφή από τον ιμπεριαλισμό των οικονομιών των χωρών της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης, καθώς και των χωρών του τρίτου κόσμου.

Όπως είχαμε τονίσει, ότι οι μετανάστες μακριά από τα Συνδικάτα, ξεκομμένοι από το κοινωνικό σύνολο, γίνονται αντικείμενο της πιο σκληρής και απάνθρωπης εκμετάλλευσης.

Στο διάστημα που πέρασε ο στόχος μας, για πλησίασμα των ξένων εργατών, την οργάνωσή τους στα σωματεία, την ανάπτυξη της κοινής πάλης, ελλήνων και αλλοδαπών εργατών έχει σημαντικά προχωρήσει.

Χιλιάδες αλλοδαποί εργάτες έχουν γραφτεί στα σωματεία, στα μεγάλα έργα, η κοινή πάλη ελλήνων και αλλοδαπών εργατών εκφράζεται με θετικά αποτελέσματα. Πολλοί αλλοδαποί εργάτες μπαίνουν στην πρωτοπορία των αγώνων που αναπτύσσονται.

Η λειψή συμμετοχή τους σε απεργιακές κινητοποιήσεις του κλάδου έχει να κάνει με φοβία που τους κατέχει -θα με δούν - θα με πιάσουν - θα με απελάσουν κλπ.

Έχει να κάνει με τη μη κατανόηση από τη μεριά τους, της ανάπτυξης κοινής δράσης, στο σύνολο των προβλημάτων και σ' αυτό έχουμε και μείς σοβαρές ευθύνες.

Έχει να κάνει με τις δικές μας αδυναμίες να ασχοληθούμε με ιδιαίτερα προβλήματά τους, προβλήματα που μπορεί να λειτουργήσουν σαν πόλος συσπείρωσης π.χ. προβλήματα στέγασης, σπουδών για τα παιδιά τους κλπ.

Πρέπει να έρθουμε πιο κοντά στους ξένους εργάτες, στα προβλήματά τους, να σπάσουμε φοβίες που τους κατέχουν.

Να διεκδικήσουμε μαζί τους

Να επιβάλλουμε ίσα εργασιακά, ασφαλιστικά δικαιώματα με τους έλληνες εργάτες.

Να επιβάλλονται αυστηρές ποινές και μεγάλα πρόστιμα χωρίς αναστολές και εξαγορά στους εργοδότες που δεν συμμορφώνονται σ' αυτή την υποχρέωσή τους.

Μέτρα για την προσαρμογή τους στο κοινωνικό περιβάλλον. Πλήρη δικαιώματα και δυνατότητες για τη μόρφωση των παιδιών τους, για ανθρώπινες συνθήκες στέγασής τους.

Να νομιμοποιηθούν οι αλλοδαποί εργάτες, να πάψουν κάτω από σκληρούς όρους νομιμοποίησής τους νάναι σε μόνιμη αγωνία, φόβο, ανασφάλεια και ομηρία.

Να διεκδικήσουμε μαζί τους,

Την προώθηση διακρατικών συμφωνιών, ώστε οι μέρες ασφάλισης που πραγματοποιούν στη χώρα μας, να έχουν ισχύ και στις χώρες τους και να υπολογίζονται σαν χρόνος ασφάλισης με όλα τα δικαιώματα που παρέχονται στις χώρες τους, συντάξεις, περίθαλψη κλπ.

Να βάλουμε φραγμό στην εκδήλωση ρατσιστικών αντιλήψεων και αντιλήψεων ξενοφοβίας, που το κεφάλαιο ανέκαθεν χρησιμοποιεί σαν όπλο ενάντια στην ενότητα των εργαζομένων, για την αποδυνάμωση των αγώνων μας.